

PRAGMATIKEREN & KEJSEREN

Forandringer i policyprocessen 1978-1989 og 2012-2023

Speciale

Historiestudiet AAU

Skrevet af

Sune Wittrup Guldbæk Nielsen

Vejledt under

Jesper Willaing Zeuthen

20184772

Abstract

With China emerging as, not only an economic superpower but also a highly influential political one, more so than ever an understanding of China's political and economic system seems necessary. Western research, however, seems to have maintained an implicit bias in the domain of historical and political research – the implicit assumption of the moral and utilitarian superiority of Western-style liberal democracy and capitalism. China, at least for now, seems to have challenged the preconceived notion, that “authoritarian” one-party states can't maintain political stability, and that economic growth, especially amongst the middle class, begets political liberalization and democratization. To understand not only the process as it exists right now, one must however also analyze its changing structure throughout history. The “opening up” period, under Deng Xiaoping in the 1980s represents the beginning of the China that is today – the superpower of the modern global economy.

We conclude that an understanding of China and its economic and political system in general, must begin at the specific – the bureaucratic policy structure. Through an analysis of this changing process during the Deng Xiaoping and Xi Jinping administrations, we can, through several case studies, see an emerging pattern of increased top-down control within the policy process in comparison to the Deng administration – so called “Top-level Design”, which on the surface seems in diametrical opposition to the “crossing the river by feeling the stones” that has characterized China since the Deng era. While Deng, through a process of economic decentralization and liberalization, sought to move China away from the ideological straight jacked, that characterized it during the Mao era. The era of Xi can instead be characterized by political recentralization in both the policy process and civil life in general, as well as a shift in focus from economic growth for the sake of it to so-called “holistic development”.

We also conclude that this process both at the top of the hierarchy and further down, is driven by both structural systems and individual personalities. There is no bureaucracy without Deng and Xi, and there is no Deng and Xi without the Chinese bureaucracy. Thus, an emerging narrative appears – The political and economic system of contemporary China, understood through the lens of the policy process, exists within a dialectic

encompassing both the structural and the individual element. This involves both leadership figures at the top of the CCP, as well as individual policy entrepreneurs further down the bureaucratic structure.

Simultaneously we conclude that the success of these reforms both in the policy process and within the political economy, in general, is not *in spite of* but *because of* the CCP and the system encompassing it. An attempt to discredit the validity and success of the Chinese system by appealing to the (perceived) “universality and superiority of liberal democracy”, will only further alienate China from the West, and lead to future incorrect hypotheses regarding China and its future.

Indhold

Indledning	4
Problemformulering	7
Problemstillingens relevans & Afgrænsning	7
Forskningsdiskussion	9
Teori & Metode	13
Metaperspektiv & Struktur	13
Teori.....	14
Metode.....	17
Cases	19
Formål	21
Kildepræsentation	22
Analyse del 1: Policy under Deng Xiaoping	24
Indledning	24
Policy	25
Daqing – Case study.....	33
Analyse del 2: Policy under Xi Jinping	37
Indledning	37
Policy	38
Kunshan – Case Study	46
Diskussion	51
Forskelle & Ligheder	51
Kina, partiet & fremtiden	54
Konklusion	59
Litteratur	62

Indledning

“China is a one-party state run by the Chinese Communist Party, the Party, and they don't hold elections. (...) In 64 years of running the largest country in the world, the range of the Party's policies has been wider than any other country in recent memory, from radical land collectivization to the Great Leap Forward, then privatization of farmland, then the Cultural Revolution, then Deng Xiaoping's market reform, (...) So, the Party self-corrects in rather dramatic fashions.”

- Eric Li.

Francis Fukuyama forudså i 1991 efter Sovjetunionens fald en fremtid, karakteriseret ved: *“the end point of mankind's ideological evolution” and the “final form of human government, and as such (...) the “end of history.”*” (Fukuyama, 1992, s. xi). Fascismen blev besejret i 1945, kommunismen i 1991, liberal demokrati blev nu anset af USA & vesten generelt, som den standard alle stater skulle stilles op imod – liberalismen blev altså den eneste tilbagestående ideologi der gjorde krav på universel legitimitet (Fukuyama, 1992). Af nok samme årsag blev Kina i perioden mellem Deng Xiaoping & Xi Jinping anset som værende i en transitionsperiode. En transitionsperiode hvor Kina nu, ligesom så mange andre lande før dem, var på vej imod øget politisk liberalisering og til sidst demokrati (Blanchette, 2021, s. 3).

Xi Jinping synes dog at have modbevist denne tese, i hvert fald indtil videre, siden sin magtovertagelse i 2012. Xi's regeringsperiode har tværtimod været præget af reformer der yderligere har konsolideret magten over økonomien & det civile liv, i partiet og i Xi's egen person. Xi har herved udfordret den gængse vestlige forudindtagethed – at liberaliseret økonomi → liberaliseret politisk system. Rettere sagt, at enhver land i økonomisk vækst med en voksende middelklasse, uundgåeligt vil bevæge sig imod liberalt demokrati. Tværtimod har Kina system under Xi, vist sig at opnå yderligere tiltro iblandt dets befolkning, især de unge, på trods af modstridende tendenser i vesten (Li, 2020).

Den gængse ide om et selverklæret kommunistisk lands partiapparat, synes at lægge sig op ad en forældet & autokratisk model meget lig Sovjetunionen i sin tid. Men Kinas kommunistiske parti er ikke blot en gammel, autokratisk institution uden innovative løsninger. Partiet har siden dets grundlæggelse i 1921 og dets status som absolut magtinstans i Kina siden 1949, formået at udvise en høj grad af innovation i forbindelse

med policyimplementering. Fra "The Great leap forward" og krav på absolut ideologisk konsens under Mao, til øget eksperimentering og decentralisering via etableringen af "Special Economic Zones under Deng, og til sidst recentralisering af den politisk magt under partiet gennem "Top-level Design" under Xi. Kinas kommunistiske parti har siden Mao-æraen udvist en hidtil uset kapacitet for innovation & forandring trods et "Autoritært" system (Eric Li, 2020). Richard McGregor beskriver i bogen "The Party" om KKP denne dualisme meget præcist:

"The party's genius has been its leaders' ability, in the last three decades, to maintain the political institutions and authoritarian powers of old-style communism, while dumping the ideological straitjacket that inspired them"
(McGregor, 2012, s. 26).

Der hersker i denne sammenhæng to klare relevante skel i forbindelse med Deng & Xi, og derved dette projekt. I forbindelse med Deng repræsenterer partiets tredje plenarforsamling under den 11. centrale komite fra 1978, det skel hvori Dengs visioner om et Kina som deltog i markedøkonomien og var præget af innovative og eksperimenterende reformer i deres policyproces og partistruktur, for alvor blev kernen i partiets ideologi (Tisdell, 2009, s. 274-275 & Lund, 1999). Det andet centrale skel, i forbindelse med Xi-æraen, omfatter partiets 19. kongres hvor "Xi Jinping thought" blev inkluderet i den kinesiske forfatning, hvilket putter Xi på en historisk bane som omfatter "Mao Zedong thought" under Mao, og "Deng Xiaoping theory" under Deng, yderligere solidere for hans magtpolitiske position & indflydelse (reuters staff, 2018). Dette viser meget tydeligt den centralisering af magten der er fundet sted under Xi, i kontrast med den politiske pluraliseringsproces der havde fundet sted i det "interregnum" der fandt sted imellem Deng & Xi. Samtidigt blev partiet "genopfundet" og deres vision forandret ved hvad Eric Li kalder:

"(...) a paradigm shift, namely from a single-minded pursuit of economic development to the goal of achieving "balanced development" and "common prosperity." In China's political lexicon, this means redistribution." (Li, 2021).

Netop partiets genopfindelseskapaciteter, samt den umiddelbare stabilitet & succes partiet synes at have formået at skabe, både politisk og økonomisk giver anledning til skepsis vedrørende "liberalt-demokratisk universalisme", som det optimale system for alle samfund (Yang, 2022, s. 166). Siden Sovjetunionens fald i 1991, eksisterede global politik

inden for et "uni-polar" system under USA's ensidige dominans. Kinas under Xi og Rusland under Putin, repræsenterer dog begge den fremspirende "multi-polare" verdensorden som synes en fremtidig uundgåelighed. Mange lande oplevede hverken øget økonomisk vækst eller politisk stabilitet efter deres "demokratisering". Hvorvidt det er Mellemøsten i 00'erne, Rusland i 90'erne eller et virvar af andre lande, Kina har om end ikke andet, udvist evne til at opnå begge, uafhængigt af vestligt liberalt demokrati (Yang, 2022, s. 15-16). Trods massive økonomiske & politiske katastrofer under Mao, såsom "The Great leap forward" og "kulturrevolutionen", har Kina siden Maos død i 1976, oplevet massiv økonomisk vækst samt øget deltagelse i det globale system (Fenby, 2019, kap. 27). Dengs "opening up" reformer i 1980'erne var i høj grad begyndelsen på dette, og sidenhen har Dengs efterfølgere Jiang Zemin & Hu Jintao, fortsat den samme process. Kina har dog samtidigt oplevet en stor forandring i deres vision for fremtiden og i deres makroinstitutionelle reformering, især under Xi, hvortil en undersøgelse af deres politisk-økonomiske system, gennem en analyse af policyprocessens karakteristika og udvikling, er essentielt.

Kina har, siden Deng, været præget af: centraliseret statsmagt i Kinas kommunistiske parti, og relativ lokal autonomi, især i forbindelse med økonomi. Dette system blev i 1988 af Oksenberg & Lieberthal karakteriseret som "fragmenteret autoritarisme" – "autoritær" som i stærk centralisering af den politiske magt, "fragmenteret" som i høj grad af lokal magtpolitisk & økonomisk opdeling (Oksenberg & Lieberthal, 1988). Guangbin Yang karakteriserer meget lignende dette system som: "demokratisk centralisme" i den politiske sektor, og "økonomisk føderalisme" i den økonomiske sektor (Yang, 2002, s. 225). Under Deng var denne "økonomiske føderalisme" eksemplificeret tydeligt ved etableringen af "Special Economic Zones" (SEZ). Disse var præget af policyeksperimentering, et centralt element af Kinas policyimplementering og i forlængelse heraf økonomi, lige siden.

Trods fortsat relativ lokal økonomisk autonomi og policyeksperimentering under Xi Jinping siden 2012, har Kina dog oplevet markante forandringer i deres vision for fremtiden. "Xi Jinping thought" nedskrevet i den kinesiske forfatning i 2017, samt "Top-level design", fremviser en ny vision for Kina, både internt & på den globale scene (He, 2020, og Tsang & Cheung, 2021). Kina har siden Maos død, bevæget sig imod et mere pluraliseret politisk samfund, stadigvæk under partiet, med økonomisk vækst i toppen af den politisk-økonomiske agenda. Under Xi er Kina dog "gået tilbage til deres rødder"

(Naughton, 2021). Øget politisk centralisering, mere økonomisk redistribution, og et Kina der ikke blot vil deltage i global magtpolitik, men som vil sætte dagsordenen (Tsang & Cheung, 2021). Dette har naturligvis haft et virvar af konsekvenser for policyeksperimentering & implementering. Gennem en analyse af forskellene & lighederne på netop dette under begyndelsen af Kinas liberalisering (under Deng) samt under samtidens Kina (under Xi), kan vi bedre nærme os en forståelse for Kina, partiet samt begges plads i nutiden og fremtidens globale politiske scene. Policyprocessen bliver herved en linse hvorigennem vi kan tilnærme os en forståelse for Kinas politiske & økonomiske system generelt, samt udviklingen heri under Deng Xiaoping mellem 1978 & 1989, og under Xi Jinping siden 2012 (Fenby, 2019).

Problemformulering

Hvordan har policyprocessen, herunder især policyimplementering & eksperimentering, udviklet sig under Deng Xiaoping & Xi Jinping og hvilken politisk-økonomisk betydning har dette haft for Kina & KKP generelt?

Problemstillingens relevans & Afgrænsning

Da Donald Trump den 16. juni 2015 annoncerede sit kandidatur til præsidentposten i USA, gjorde han én ting klart: Kina var på vej opad og USA var på vej i den modsatte retning (Time.com, 2015). Putins invasion af Ukraine, Kinas fortsatte vækst under Covid-19 pandemien, Kinas rolle som mellemmand i fredsforhandlingerne mellem Saudi Arabien og Iran, alle disse distinkte fænomener er en del af én og samme process – enden på den unipolare verdensorden (Episkopos, 2022). Kigger man på Kina og verdenshistorien, er dette dog ingen mærkværdig hændelse, selv hvis vesten syntes at have ignoreret dets uundgåelige konsekvenser længe. Kinas ”100 års ydmygelse”, fra opiumskrigens afslutning i 1840 til Mao Zedongs sejr i den kinesiske borgerkrig i 1949, er snarere, fra et historisk metaperspektiv, en anomali end en typisk tendens i Kinas historie og derved også i den geopolitiske verdensorden (Fenby, 2019).

Kina forblev et lukket samfund indtil 1973, da den daværende amerikanske præsident, Richard Nixon, besøgte Mao Zedong på det første officielle statsbesøg mellem en vestlig leder og Kina siden revolutionen i 1949 (Fenby, 2019). Kinas "opening up" blev yderligere intensiveret under Maos efterfølger – Deng Xiaoping. Kina oplevede siden 1980erne massiv økonomisk vækst, og med Xi Jinpings tiltræden til magten i 2012, afgik Kina fra at være en medspiller på den globale scene, til at være en uignorerbar magtfaktor (Peters, 2017). Starten på Kinas økonomiske & geopolitiske transformation, går tilbage til Deng og de reformer han satte i gang, i hvad der blev karakteriseret som Kinas "opening up period" (Naughton, 1993, s. 508). For at forstå Kina i dag, er det derfor nødvendigt at forstå Kina under Deng, herunder partiet & statens struktur samt rolle i samfundet & økonomien.

Efter Mao – under Deng, Jiang, & Hu, blev Kinas økonomiske vækst mødt med åbne arme fra vesten og det meste af verden. I denne relation var der en formodning om at Kina, i takt med deres økonomiske liberalisering, ligeledes ville få en politisk liberalisering, og hermed indgå i Francis Fukuyamas "end of history" (Lampton, 2019, & McGregor, 2012). I stedet er Kina, under Xi Jinping, gået den modsatte vej. Dette er blevet mødt med stor forargelse fra vesten og især USA. Ikke desto mindre er tiltroen til både det politiske system og fremtiden, højere iblandt kinesiske unge end blandt unge i vesten (Eric Li, 2020). Dette har skabt forvirring iblandt vestlige forskere, der med deres vestlige liberale "bias", som Guangbin Yang beskriver det, er ude af stand eller villig til, at forstå Kina på deres egne præmisser (Yang, 2022).

Dette giver dette anledning til en komparativ analyse af Kina dengang og Kina i dag, for bedre at kunne sætte Kinas kontemporære situation i perspektiv. Policyprocessen er her centralt idet Kinas bureaukratiske & økonomiske struktur er essentielt for at forstå den kontekst hvori i landet eksisterer & agerer (Oksenberg & Lieberthal, 1988). Det er derfor centralt, at vestlig forskning i Kina søger at forstå landets politiske og økonomiske system på dets egen præmisser, det vil sige uden appel til liberal-autoritær dikotomien. Ikke at denne er irrelevant eller upræcis, blot at en analyse af Kina, med vestlige briller, kan medføre unuancerede eller upræcise konklusioner, hvilket med Kinas fremtræden på den geopolitiske verdensscene under Xi, blot vil så frøene til vestens fremtidige irrelevans.

Periodemæssigt beskæftiger projektet sig med 1980erne under Deng Xiaoping, ofte kaldet "The opening up period" i Kinesisk forskningslitteratur (Naughton, 1993, s. 508). Samt Xi Jinpings ledelsesperiode siden 2012, præget af "Xi Jinping Thought" & "Top-level Design"

(He, 2020). Dette betyder dog også at der bevidst er fortaget et fravalg af perioden imellem de to – altså fra 1989-2012, med delvis undtagelse af 1989-1992, grundet brugen af taler fra Dengs "Southern tour". Dette er gjort af flere årsager. Først og fremmest for at sikre en dybdegående og specifik analyse, altså af fokus & pladsmæssige årsager. Men i lige så høj grad idet netop Deng og Xi, på mange måder repræsenterer to meget forskellige politiske instanser, hvortil politisk reform og policy, har markante forskelle de to imellem. Perioden under Jiang Zemin fra 1989-2002 og Hu Jintao fra 2002-2012, fungerer på mange måder som en politisk & økonomisk kontinuerlighed. Altså fortsættelse af den økonomiske liberalisering og politiske pluralisering der fandt sted under og efter Deng (Fenby, 2019). Dette er naturligvis en simplificering af virkeligheden, men repræsenterer dog samtidigt en approksimation af sandheden. En interessant analyse kunne sagtens have inkluderet de to, men med netop de to skarpe kontraster af Deng & Xi – de to mest magtfulde & essentielle ledere af Kina siden Mao, kan vi danne os et godt billede af Kinas udvikling politisk & økonomisk, herunder især i forbindelse med policy, i post-Mao Kina, og forhåbentligt komme ét skridt nærmere en forståelse af Kina generelt. Kina er, uanset vesten og især USA's interesser, en essentiel magtinstans i fremtidens geopolitiske verdensorden og kan derfor umuligt ignoreres.

Forskningsdiskussion

Et af de primære problemer ved vestlig forskning af Kinas policyproces før 1970erne var den relativt lave grad af adgang til de relevante kilder og personligheder iblandt vestlige forskere (Oksenberg & Lieberthal, 1988). I takt med at Kinas økonomi og derved også landet selv, gradvist åbnede sig op, først af Mao i 1973, herefter yderligere under Deng efter 1978, har dette dog ændret sig. Der hersker derfor naturligvis en markant udvikling i forskning vedrørende Kina, deres politiske system, deres økonomi & ikke mindst deres policyimplementering mellem 1949 og 2023. I 1960erne var der iblandt vestlig forskning en bred konsensus i forhold til den kinesiske stat og dens karakteristika (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 4). Kinas statsstruktur inkluderede, staten, partiet, og hæren. Systemet var organiseret langs Marxistisk-leninistiske linjer og havde mange organisatoriske ligheder med Sovjetunionen på daværende tidspunkt. Der herskede samtidigt en relativ konsensus om en enhedskultur i partiet med klar ideologisk og magtmæssig samhørighed

(Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 5). Bøger såsom: *"Cadres, Bureaucracy, and Political Power in China"* af A. Doak Barnett & *"The Chinese Economic System"* af Audrey Donnithorne, søgte at undersøge strukturen af Kinas politiske & økonomiske system (Oksenberg & Lieberthal, s. 6).

Lucian Pye's bog *"The spirit of Chinese Politics"* afviste dog det kinesiske system som blot marxistisk-leninistisk efter sovjetisk model, og fremsatte i stedet en hypotese der karakteriserede Kinas statsstruktur som "karakteristisk kinesisk" – præget af "patron-client relationer" og en dyb frygt for "uorden" (Pye, 1971). Valideringen af Pyes ide om det kinesiske system som typisk kinesisk syntes at have fundet sted under og efter Kinas kulturrevolution fra 1966-1976, en, fra vestligt perspektiv, uforudset hændelse i kinesisk politik. Især ideen om ideologisk overensstemmelse i partiets ledelse, blev genstand for kritik. Ideer om "faktionalisme" & "interessegrupper" blev nu anset som ikke bare karakteristika ved det vestlige politiske system, men i lige så høj grad i Kina (Oksenberg & Lieberthal, 1988). Dette gav anledning til flere modeller for bedre at forstå den politiske proces – altså policyimplementeringsprocessen. Herunder både "magtmodellen" & "rationalitetsmodellen" i analyse af Kinesisk politik. Kinas bureaukratiske systems relevans for policyimplementering samt den tilsyneladende relative grad af lokal økonomisk autonomi, i hvad der blev karakteriseret som et autoritært system under Deng, blev genstand for analyse i bogen *"Policy In China"* af Oksenberg & Lieberthal. Heri fremsatte de begrebet "fragmenteret autoritarisme" for bedre at kunne beskrive og forstå Kinas politiske & økonomiske system samt disses relation til hinanden (Oksenberg & Lieberthal).

Megen forskning har siden Kinas "opening up period" søgt at forklare det økonomiske mirakel der har fundet sted i et land præget af økonomisk & politisk ustabilitet i det forliggende århundrede. Relevansen af eksperimental-policy er i denne sammenhæng ofte blevet fremhævet som værende relevant. Blandt andet fremsatte flere i vestlig litteratur, herunder McGregor i sin bog *"The party"* den mulige relevans intern konkurrence har haft på kinesisk økonomisk vækst (McGregor, 2012, s. 170-181). Altså at Kina på trods af sin autoritære & centraliserede magt i den politiske sfære, har opnået succes på grund af den store mængde af decentralisering & liberalisering i den økonomiske sektor siden Dengs reformer i 1980erne. Andre derimod, heriblandt især kinesiske forskere såsom Guangbin Yang, fremsætter netop partiets centraliserede magt som essentielt for det kinesiske økonomiske mirakel som har fundet sted over de sidste fire årtier (Yang, 2022, kap. 6).

Netop partiets centraliserede magt har ifølge denne teori gjort det muligt for Kinesisk vækst at følge en makrovision der er til fordel for hele Kina, både nu og i fremtiden. I denne sammenhæng fremhæver Yang, netop de mange andre ”demokratiske” lande som siden deres bevægelse imod liberalt demokrati, blot har oplevet mere politisk og økonomisk kaos (Yang, 2022, s. 168).

Netop relevansen for eksperimentalpolicy i Kinas økonomiske sektor, blev yderligere uddybet & teoretiseret af Sebastian Heilmann i ”Policy Experimentation in China’s Economic Rise”. Heri fremsatte Heilmann begrebet ”Experimentation under Hierachy”, for bedre at kunne forstå og teoretiserer Kinas policyeksperimentering og implementering (Heilmann, 2007). Ideen om Kinas system som præget af politisk autoritarisme under partiets absolutte autoritet, kombineret med en relativ grad af økonomisk frihed & autonomi var genstand for relativ konsensus under både Deng, Jiang, & Hu (Naughton, 1993 og Mertha, 2009). Samtidigt fremsatte flere bøger i perioden, herunder David Lamptons ”Following the leader” og McGregors ”The party”, en hypotese vedrørende Kinas fortsættende politiske pluralisering som grobund for fremtidig demokratisering (Lampton, 2019 og McGregor 2012).

Ikke desto mindre gav Xi Jinpings: ”rise to power” i 2012, samt hans efterfølgende antikorrptionskampagne, og ”Top-level design”, anledning til skepsis vedrørende denne ide. Flere forskere så Xi’s reformer som anledning til en mindre grad af innovative policyløsninger i form af policyeksperimentering. Schubert & Heffer fremsatte dog i ”Policy Experimentation under Pressure in Contemporary China” en ny teori vedrørende policy eksperimentering under Xi. I stedet for at afvigelse fra Heilmanns begreb ”experimentation under pressure” repræsenterede Xi’s ”Top-level Design” snarere en overgang imod ”experimentation under pressure” (Schubert & Heffer, 2023). En overgang hvori eksperimentering fortsatte, dog i mindre autonom grad end under Xi’s forgængere. Der hersker dog fortsat diskurs i forskningslitteraturen vedrørende Xi’s reformer. Specifikt hvorvidt de i nogen særlig grad adskiller sig fra forgængernes eller hvorvidt de blot repræsenterer en intensivering af allerede, etablerede reformer under Xi’s forgænger Hu Jintao (Leutert & Eaton, 2021, s. 22). Ikke desto mindre er der signifikante forskelle i både partiet rolle i det kinesiske samfund under henholdsvis Deng Xiaoping ”Crossing the river by feeling the stones” og Xi Jinping ”Top-level design”, samt policyimplementering og eksperimentering i samme periode.

I forbindelse med forskning vedrørende Kinas system, ikke bare dets karakteristika, men dets egentlige essens samt dennes relation til de vestlige liberale demokratier, som har præget geopolitik siden 1990erne, er der dog stadigvæk uenighed. Oksenberg & Lieberthal, Heilmann, Schubert & Heffer, karakteriserer alle Kina som "autoritært" og dets magt som "despotisk" i relation til Thomas Manns teori om statsmagt. Guangbin Yang derimod fremsætter dog i "Historical Dynamics of Chinese politics" en ny hypotese vedrørende Kinas politiske & økonomiske system. Han karakteriserer Kina som et "consultative democracy" snarere end et "electoral" et, som set i vesten. Med dette menes at Kina er et demokrati i det partiet repræsenterer befolkningen, dog i mere marxistisk end liberal forstand, idet befolkningen ikke blot er en amalgamation af individer, men også diverse politiske & økonomiske klasser "*The classic quotes include: politics is not a matter between individuals, but a struggle between classes*" (Yang, 2022, s. 156). Han anerkender dog meget lig "fragmenteret autoritarisme" begrebet, beskrevet af Oksenberg & Lieberthal, den relativ frie markedsøkonomi inden for et politisk system med stærk magtcentralisering, hvilket han kalder "demokratisk centralisme i den politiske sfære, og økonomisk føderalisme i den økonomiske sfære" (Yang, 2022, kap. 25). Dette er centralt idet der stadigvæk hersker forskningsmæssig uenighed vedrørende stabiliteten og succesen af det kinesiske politiske system. Siden som Oksenberg & Lieberthal beskriver det, eksisterer alt policy inden for en bureaukratisk ramme, denne sættes af partiet & staten, hvilke gør en diskussion af denne essentielt i forbindelse med dette projekt (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 17).

Der hersker desuden megen andet relevant litteratur i forskningslandskabet, disse er dog blevet bevidst fravalgt af både årsag til teoretisk & empirisk relevans for projektets røde tråd og helhed. Faktionalisme i partiet kunne for eksempel have været undersøgt i yderligere grad ved brug for eksempel "*Xi Jinping's tiger hunt: Anti-corruption campaign or factional purge?*", af Andrew Wedeman. Denne tekst er blevet brugt i minimal grad, men kunne, havde analysen været længere og mere fokuseret på interne stridigheder i partiet været essentiel (Wedeman, 2017). Andre case-studies kunne desuden have været brugt, Shanghai er her et relevant eksempel på en by med markant økonomisk udvikling men også korrupsion (McGregor 2012, s. 134-138), hvortil den som casestudy kunne have fremvist interessante politiske & økonomiske implikationer for forståelsen af Kinas system.

Teori & Metode

Metaperspektiv & Struktur

Formålet med dette projekt er først og fremmest at forstå Kinas politisk-økonomiske udvikling, via en analyse af udviklingen i deres policyproces. Enhver forsømmelse af den bureaukratiske struktur risikerer, grundet manglende kontekstforståelse, at føre til tvivlsomme eller upræcise antagelser om policyprocessen (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 17). Kort sagt: en forståelse for den bureaukratiske struktur, er essentielt for enhver forståelse for Kina generelt.

Dette projekt søger at gøre dette ved at beskæftige sig med to centrale perioder i det moderne Kinas historie – Den såkaldte ”opening up period” under Deng Xiaoping i 1980erne og samtidens Kina under Xi Jinping siden 2012. Især implementeringen af policy, herunder relevansens af policyeksperimentering, i de to perioder samt forskelle herpå, har været fokuspunkt. Strukturæssigt er analysen af dette todelt, først forekommer en analyse af reformer & policy under Deng, med gennemgang af centrale reformer samt relevant teori, herefter følger en lignende analyse af policy i Kina under Xi. Herved gøres der plads til at udfolde de essentielle karakteristika ved både Deng og Xi, hver for sig i detaljer, for herefter at sammenligne dem yderligere senere, trods det faktum at de enkeltstående analysedele og afsnit, også inkluderer komparative elementer. Der gøres altså brug af en komparativ tilgang til historisk analyse idet analysens struktur er todelt med en afslutningsvis refleksion & diskussion – først en analyse af policy under Deng, herefter en analyse af policy under Xi, og afslutningsvist en sammenligning af de to samt en refleksion & diskussion af forskellenes implikation for Kina, staten & partiet (Tosh, 2015).

Begge analysedele afsluttes med en relevant casestudy, hvori før-gennemgåede reformer samt teori ”konkretiseres” & ”specificeres”. Formålet herved er todelt, for det første giver det mulighed for perspektiver på to forskellige plan – et generaliserede oppe fra, samt et mere specifikt nedefra. For det andet giver det anledning til bekræftelse af før gennemgået analyse. Hermed menes ikke at et generaliserende teoretisk overblik er konkrete casestudies overlegent, men snarere at en bekræftelse af et given slutning fra begge perspektiver, giver anledning til en mere autoritativ konklusion. Herved kan diverse case studies, udover deres relevans i sig selv, desuden bruges som falsifikationsmekanismer i

relation til den brugte teori & empiri (Flyvbjerg, 2006, s. 224-228). Ved at gå i dybden med både generelle reformer & teori, men også mere konkrete eksempler, kan både undersøgelsen og dens konklusioner blive mere dybdegående, eksemplariske og autoritative. En mere dybdegående beskrivelse af relevansen af case-studies samt teori herpå, følger i et efterfølgende afsnit.

Herefter følger en sammenligning og diskussion. Formålet med førstnævnte er en sammenligning af ligheder & forskelle vedrørende policyimplementering & eksperimentering under henholdsvis Deng og Xi – altså opsummering, diskussion & konklusion på baggrund af før beskrevne analyse. Dette følges af en mere dybdegående gennemgang & sammenligning af tidligere case studies, samt relevante konklusioner der kan blive draget heraf. Yderligere case studies bliver herefter kort beskrevet, med henblik på yderligere at be- eller afkræfte almengyldigheden af tidligere slutninger. Herefter diskuteres den almengyldige relevans af case studies generelt – hvad kan vi bruge dem til, hvad kan vi ikke bruge dem til, og hvad har dette af betydning for tilstedeværende projekt.

Til sidst afsluttes diskussionen med en mere bred diskussion af Kinas system, herunder især partiet – dets struktur & karakter, samt dennes relevans for både Kina selv, men også den geopolitiske fremtid generelt. I denne sammenhæng inddrages både vestlige & kinesiske forskere, med henblik på at afdække de mulige forudindtagetheder der har gjort det svært for vesten at forstå Kina på deres egne præmisser og ikke kun i relation til dem selv, hvilket har givet anledning til flere direkte forkerte forskningsmæssige fremtidsforudsigelser vedrørende Kinas fremtidige stabilitet & demokratiseringsproces (Yang, 2022). Herefter afsluttes projektet med en konklusion på: hvad analysen er nået frem til, hvad den og ikke kan bruges til, samt hvilken relevans dette kan have for fremtidigt forskning på området. Policyprocessen bliver altså analyseret gennem både teoretisk litteratur og case studies, hvilket fungerer som en linse hvorigennem en mere bred forståelse for Kinas politisk-økonomiske system, nu og i fremtiden, kan opnås.

Teori

Som nævnt tidligere beskæftiger dette projekt sig med policyprocessen i Kina, specifikt policyimplementering-og eksperimentering. I forbindelse med Deng Xiaoping mere specifikt den øgede lokale autonomi og eksperimentering der blev gjort mulig via den

bureaukratiske decentralisering som fandt sted i netop denne periode. I takt med at Kina under Deng "liberaliserede" økonomien og decentraliserede den politisk-økonomisk magt ved blandt andet liberaliserende landbrugsreformer kaldet "The Household responsibility system" i 1979 samt "Special Economic Zones" (SEZ), opstod der iblandt vestlige forskere et nyt begreb til at beskrive denne unikke struktur (Borne, 1986, s. 16).

Michael Oksenberg & Kenneth Lieberthal fremsatte i 1988, begrebet "fragmenteret autoritarisme", et begreb som stadigvæk ofte bruges den dag i dag, og som i længe har været konceptualiseret i kinesisk hverdagsprog som "tiao-kuai" (Oksenberg & Lieberthal, 1988, kap. 1, og Mertha, 2005). For bedre at kunne forstå dette begrebs relevans i en analyse der involverer Kinas kommunistiske parti, samt det governmenale statsapparat der var med til at indføre disse reformer, benyttes bogen "Policy Making in China" fra 1988, af Michael Oksenberg & Kenneth Lieberthal.

I "Policy in China" fremhævede Oksenberg & Lieberthal relevansen af især den komplekse bureaukratiske i Kinas policyproces. Bogen fremsatte den centrale teori at policyimplementering består af en multitudine af faktorer. Specifikt relevant her, er relevansen af det kinesiske bureaukrati, herunder især statens struktur, altså de relevante ministerier, kommissioner osv. Policy i Kina skal her forstås ud fra tre faktorer, "rationalitetsmodellen" hvor policy er et produkt af en formodet løsning på et givent problem. "Magtmodellen" hvor policy er et produkt af et forsøg på enten at styrke egen faktion eller svække oppositionen internt i partiet. Samt den bureaukratiske struktur hvori hele processen foregår.

I samme sammenhæng benyttes Michael Manns "The autonomous power of the state" for bedre at forstå de statslige magtstrukturer der gør sig gældende i kinesisk politik. I denne bog søger Mann at forstå begrebet "Stat" i definitionssammenhæng, samt dens oprindelse og karakteristika. De mest centrale herunder værende "differentierede institutioner", "centralitet", "territorialitet" og ikke mindst "autoritativt monopol" (Mann, 1984, s. 188). Herunder fremsætter Mann desuden begreberne "despotisk & infrastrukturel magt", og specifikt disse begreber er her relevante i forbindelse med vores analyse (Mann, 1984). Begge disse begreber benyttes her i konjunktion med Oksenberg & Lieberthals beskrivelse af fragmenteret autoritarisme i Kinas polycysystem, for bedre at forstå både processen & strukturen fra både et mere konkret teoretisk plan og et mere metateoretisk plan.

Taler fra perioden holdt af Deng inkluderes ligeså i analysen, dog uden signifikant dybde i form af for eksempel en diskursiv analyse, men snarer for bedre at kunne sætte policy og teori op imod konkrete citater fra Deng selv. I den forløbende analyse af policy under Xi, bruges både Oksenberg & Lieberthal, samt Manns teorier ligeledes, i forbindelse med at kunne sætte forskelle og ligheder op imod hinanden under Deng og Xi. Ligesom hos Deng gør der desuden brug af taler, hvilket beskrives yderligere i kildepræsentationsafsnittet.

Desuden inkluderes her et virvar af forskningsmæssige artikler, for bedre at forstå ”fragmenteret autoritarisme” i forbindelse med kontemporær policyimplementering & eksperimentering under Xi.

En mere specifik teoretisering af policyeksperimentering i Kina, finder sted i Sebastian Heilmanns ” *Policy Experimentation in China’s Economic Rise*”, hvori begrebet ”Experimentation under hierachy” på mange måde bygger videre på begrebet ”fragmenteret autoritarisme fra 1980erne (Heilmann, 2007). Heri fremsætter Heilmann en mere teoretiseret beskrivelse af policyeksperimentering i Kina. Herunder policy-cyklussen, dens forskellige karakteristika. Blandt andet policyeksperimenteringen forskellige oprindelser, såsom ”Bottom-up” & ”Top-down”, samt dens forskellige niveauer – eksperimental regulation, experimental points, & eksperimental zones (Heilmann, 2007, s. 5). Desuden benyttes *Political Pluralization in the Chinese Policy Process* af Andrew Mertha, for bedre at forstå den politiske pluraliseringsprocess Xi delvist har gjort op med, samt relevansen af såkaldte ”policyentreprenører”, hvilket især er relevant i forbindelse med ”Bottom-up” policyeksperimentering (Mertha, 2009, og Ye & Wu, 2022).

Den nye centralisering af den politiske & økonomiske magt under partiets centrale autoritet under Xi, bliver af Kina selv fremført som ”Top-level design”. For bedre at forstå oprindelsen af dette begreb samt dets reelle betydning i Kinesisk policy-kontekst, inddrages ”*Top-level Design for Full Control: Economic Policy Making under Xi*” af Alex He. (He, 2020). I forbindelse med både analysen og diskussionen bruges desuden forskningsartiklen ”*Has Xi Jinping made China’s political system more resilient and enduring?*” Af Steve Tsang & Olivia Cheung. Både for diverse redegørende elementer, men også især for bedre at forstå de mulige konsekvenser af den tidligere beskrivende politiske forandring under Xi’s Top-level Design”. (Tsang & Cheung, 2021).

I forbindelse med den ”trussel” flere forskere påstår, Xi’s ”top-level design” udgør for fortsat policyeksperimentering & implementering bruges primært to forskningsartikler.

The evolution of policy experimentation in China af Jessica C. Teets & Reza Hasmath for bedre at forstå det aktørbaserede aspekt af policy innovation i Kina før og under Xi. Samt *Experimentation under Pressure in Contemporary China* af Abbey S. Heffer & Gunter Schubert, for at forstå den mere makrostrukturelle forandring i policyprocessen under Xi. Og for at nuancere debatten og sætte spørgsmålstegn ved hvorvidt den øgede politiske centralisering under Xi reelt har medført mindre eksperimenterende policy og lokalt initiativ, eller blot ændret den makroinstitutionelle struktur hvori dette nu finder sted (Teets & Hasmath, 2020, og Heffer & Schubert, 2023).

Til sidst inkluderes også Guangbin Yangs ”*Historical dynamics of Chinese politics*”, for bedre at teoretiserer Kinas system fra et kinesisk perspektiv, og herved have noget at sætte den tidligere beskrevne teoretisering op imod i diskussionsafsnittet (Yang, 2022). Netop Yangs, beskrivelse af Kinas dualstruktur som ”føderalisme i den økonomiske sektor” og demokratisk centralisme” i den politiske sektor, lægger sig meget op ad begrebet ”Fragmenteret autoritarisme” hvortil en diskussion af disse begrebers bredere implikation er relevant.

Metode

Metodisk gør dette projekt brug af en både aktør- og strukturbaseret tilgang til historisk analyse. Relevansen af både ”struktur” & ”aktør”, er her af central relevans for analysen af policy under både Deng og Xi. Metodisk kan opgaven dog hverken karakteriseres som ”historisk” eller udelukkende ”strukturorienteret” i for eksempel klassisk marxistisk forstand (Tosh, 2015, s. 24-25). Snarere anerkendes relevansen af både struktur og aktør, samt disses relation til hinanden. Aktør og struktur skal ikke her forstås som modstridende men som gensidigt forstærkende i en slags dialektisk process (Ye & Wu, 2020). I forhold til struktur er en erkendelse vedrørende Kina politiske struktur jf. partiet & staten, af central relevans ved enhver analyse af policyimplementering og eksperimentering, grundet KKP’s centrale autoritet i Kina. Idet reformerne under både Dengs ”opening up” og Xi’s ”Top-level design” var præget af makroinstitutionelle reformer, er det tydeligt at en forståelse for og analyse af policy, kræver en dertilhørende forståelse for og analyse af Kinas bureaukratiske struktur. Ikke desto mindre har individuelle aktører også haft massiv

indflydelse på policy i Kina, både i toppen i form af individuelle lederskikkelser, og længere nede i det vertikale grid af Kinas bureaukrati, i form af policyentreprenører.

Grundet partiets autoritets tendens til centrering af magt i enkeltpersoner, såkaldt "despotisk magt" som beskrevet af Mann, er det stadigvæk relevant at inkludere lederskikkelserne i en given analyseinstans. En forståelse for Kina i 1960erne, 1980erne eller 2010erne kan ikke finde sted uden en forståelse for Mao, Deng, & Xi. Aktører gør sig dog ikke kun gældende i forbindelse med såkaldt "Top-down" policy eksperimentering, men i samme grad, kan, som nævnt tidligere, relevansen af individuelle personligheder findes længere nede i det vertikale grid af Kinesisk policy-bureaukrati. I forbindelse med flere cases af policyinnovation står flere individuelle "policyentreprenører" centralt (Mertha, 2009).

Der gøres desuden brug af en teoribaseret tilgang til historie i højere grad end traditionel kildefokus i form af for eksempel breve, taler, osv. Det er i denne sammenhæng værd at benævne at diverse forskningsartikler & bøger, herunder Oksenberg & Lieberthal, Heilmann, Heffer & Schubert, samt Ye & Wu, bruges både som teoretisk litteratur og som kilder. Teoretisk litteratur i form af dets begrebsapparat som linse hvorigennem en analyse af Kinas policy kan struktureres. Samt i form af kilder, idet dets beskrivelser af Kina, dets parti, samt det bureaukratiske struktur, både under Deng og Xi, er af essentiel relevans for at forstå selve hændelserne der gennemgås i analysen og diskussionen. Historisk research, kan typisk inddeles i flere kategorier. Herunder to primære tilgange; "kildeorienteret" hvorved kilderne er udgangspunktet, og retningen for undersøgelsen dikteres af disses informationer. Samt "problemorienteret" hvorved en given problemstilling er udgangspunktet, og kilderne bruges her som støtte til besvarelse herpå (Tosh, 2015, s. 99). Analysen og projektet som helhed, kan herved siges at være "problemorienteret" snarere end "kildeorienteret", idet det brugte empiri (taler, teori, cases, osv.), kan siges at være blevet benyttet til belysning af en given problemstilling, nemlig karakteren og konsekvenserne af forskellige policyimplementeringsstrukturer.

Metodisk er projektet desuden struktureret ud fra en komparativ tilgang til analyse. Diverse forskningsartikler og bøger bruges her som kilder, teori og til tider begge. Et andet essentielt eksempel herpå er brugen af "*Chinese State Capitalism, Diagnosis and Prognosis*" af Center for Strategic and International Studies (CSIS), hvilket består af flere artikler skrevet af forskellige forfattere vedrørende blandt andet Kinas økonomi & politik.

Ud fra denne benyttes de individuelle forskeres teoretiske refleksioner og begrebsapparat såsom Barry Naughtons "Steering theory", men i lige så høj hvis ikke højere grad, bruges deres beskrivelser af relevante reformer og strukturændringer under Xi, som kilder til det mere redegørende element af opgaven (Naughton, 2021, s. 3-5). Projektet har desuden en relativ kontemporær fokus – fra Deng til Xi, og gør ikke i nogen særlig grad brug af en større tidshorisont eller "metahistorisk" perspektiv (Tosh, 2015, s. 24-25).

Cases

En central del af analysen og projektets i sin helhed, er brugen af case studies – Daqing & Shenzhen i forbindelse med Deng, samt Kunshan, Ganzhou & Foshan i forbindelse med Xi. Netop disse cases er alle blevet udvalgt, grundet deres "repræsentative status", det vil sige at ingen af casene er stærke "outliers" hvortil deres relevans ville mindske i forbindelse med generalisering. Specielt Shenzhen, er ofte karakteriseres som en case "par excellence" i forbindelse med policyeksperimentering og SEZ'er i Kina. Samtidigt er det dog værd at nævne at forskningslitteraturen også har bidraget til udvalget af case studies. I forbindelse med Daqing, medfører en detaljeret redegørelse for forholdene heri i bogen "policy in China" af Oksenberg & Lieberthal (Oksenberg & Lieberthal, 1988). Lignende tilfælde gør sig gældende, i forbindelse med Kunshan, Ganzhou & Foshan (Schubert & Heffer, 2023, og Ye & Wu, 2022). Hermed skal dette ikke misforstås, som en "bias" i forbindelse med case-udvalget, men snarere at udvalget også er et produkt af delvis mangel på adgang til relevant primærlitteratur i forbindelse med Kinesisk policyudviklingen, blandt andet på grund af manglende sproglige evner. Ikke desto mindre kunne andre cases have været benyttet i analysen, især Shanghai er et interessant eksempel i denne sammenhæng.

Meget teori er blevet skrevet inden for case study feltet, herunder er især "*The Art of Case Study Research*" af Robert E. Stake et typisk eksempel herpå (Stake, 1995). Bent Flyvbjerg fremsætter ligeledes i denne sammenhæng fem typiske misforståelser vedrørende brugen af case studies inden for samfundsvidenskabelig analyse (Flyvbjerg, 2006). I forbindelse med dette projekt, er nogle af disse værd at gennemgå og relatere til efterfølgende analyse. Typisk er der inden for samfundsvidenskabelig analyse, en forudindtaget præference for et mere generaliserede & teoretisk framework. I denne sammenhæng bliver case studies fremhævet som noget der primært er til for at bygge op om allerede eksisterende teori.

Sådan fremstilles de brugte case studies også i dette projekt, ikke desto mindre er dette ikke en nødvendig instans – case studies er en måde hvorpå man kan drage bredere konklusioner. I dette projekt har brugen af case studies primært til formål at konkretiserer & eksemplificerer allerede beskrevne reformer & teori, alligevel ville det være forkert at se brugen af case studies blot som støttehjul til den mere teoretiske tilgang til analysen. Det virker snarere gensidigt forstærkende, teori er nu en gang baseret på virkeligheden og ikke omvendt. Man kan nemt, hvis man bruger case studies som metaforiske støttehjul, risikerer en bias i udvælgelsen af eksempler, hvortil man vil få hvad Flyvbjerg kalder ”extreme case”, som ikke er repræsentative generelt (Flyvbjerg, 2006, s. 231).

Dette kan dog også være en styrke ved case studies. I forbindelse med dette projekts analyse, har brugen af case studies også ageret som falsifikationsmekanisme, eller som Flyvbjerg kalder det ”black swans” (Flyvbjerg, 2006, s. 224-228). Med dette menes der at case studies som modstrider med en generel teori vedrørende helheden, kan medvirke til at afkræfte generaliteten af teorien. I forbindelse med Xi Jinpings ”Top-level design” som modvirkende over for innovation og eksperimentering i policyprocessen, kan case studies være med til at dykke dybere ned i det specifikke, for derved at se hvordan makroinstitutionelle forandringer under nyt lederskab influerer policy. I denne sammenhæng kan inkluderingen af for eksempel Shenzhen, Foshan eller Ganzhou, alle fungere som falsifikationsmekanismer eller udkig efter ”black swans”. I forbindelse med dette projekt går analyse forud for cases, alternativt kan brugen af case studies også fungere som hypoteser, hvorudfra en analyse kan følge. Teori er af essentiel relevans inden for alle videnskabelige discipliner men al teori er baseret på en given empirisk virkelighed, altså kontekst. Overordnet teori, er baseret på et stort antal eksempler eller cases, hvorfra generelle tendenser kan udledes. Derfor, som Flyvbjerg skriver det:

”Context-dependent knowledge and experience are at the very heart of expert activity. Such knowledge and expertise also lie at the center of the case study (...)”
(Flyvbjerg, 2006, s. 222).

Flyvbjerg argumenterer i denne sammenhæng imod casestudies manglende mulighed for generalisering. Ideen om ”teori” som genstand for regel undersøgelse er, ifølge ham, malplaceret. Ikke desto mindre har casestudies i denne analyse ikke gået forud for ”teoretisering”, men er snarere blevet benyttet som genstand for konkretisering af

forudlæggende analyse. Alligevel betyder dette ikke nødvendigvis at disse er ”underlagt” teorien, men snarer at de virker gensidigt bekræftende, eller ”dialektiske”.

Havde vi fortaget en analyse af case → teori, synes resultatet at have været meget lignende en analyse af teori → case. En af problemstillingerne der kan opstå ved ”overteoretisering” af forskelle instanser, er tendensen til at putte ting i kasser, de ikke nødvendigvis passer i. Med andre ord må teoretisering altid være en linse hvorigennem virkeligheden kan observeres og ikke omvendt. I forbindelse med de følgende, case studies – Daqing, Shenzhen, Kunshan, Ganzhou & Foshan, kan vi se mange af de samme tendenser, hvilket giver anledning til øget merit i forbindelse med en teoretisk generalisering. Ikke desto mindre kan forskellige cases tolkes forskelligt, givet de metaforiske briller, en given forsker har. På samme måde som enhver vestlig forsker, har bestemte forudindtagetheder fra deres egen historiske & strukturelle baggrund, når de analyserer for eksempel Kina. Kinesiske forsker ville i denne sammenhæng, kan man gå ud fra, have et andet perspektiv.

Formål

Formålet med dette projekt, samt dets valg af metode og teori er først og fremmest at forstå policyeksperimentering & implementeringsprocessen i under henholdsvis Deng Xiaoping i 1980ernes ”opening up period” og Xi Jinping i det kontemporære Kina. Ved at forstå disse først hver for sig og derefter i relation til hinanden, herunder med fokus på forskelle og ligheder, kan vi forhåbentligt nærme os en approksimation af dennes udvikling siden Maos død i 1976. Idet som Oksenberg & Lieberthal beskriver det, at systemet hvori policyprocessen foregår er af essentiel relevans for at forstå dens oprindelse, og ikke mindst formål, kan vi ved en analyse af dette bedre forstå den politiske & bureaukratiske kontekst Kina har befundet sig i de sidste knap 50 år.

Ved at starte ved policy, analyseret både i mere general teoretisk form og i mere konkret og empirisk form ved brugen af cases, kan vi arbejde os ud af, og derved bedre opnå en forståelse for Kinas system. Projektet fungerer derved ved en todelt analysestruktur præget af både teori & cases. Herefter skabes en syntese i diskussionsafsnittet ved en sammenligning. Til sidst tages denne syntese, herunder alle de delkonklusioner vi har opnået på vejen, og bredes ud til det mere generelle, i et forsøg på at sætte Kina i politisk & strukturel kontekst både til sig selv historisk men også den geopolitiske virkelighed verden

befinder sig i den dag i dag. Ved en komparativ analyse & diskussion af udviklingen i policyprocessen i Kina, gennem diverse relevante case studies, kan vi bedre forstå Kinas udvikling politisk og økonomisk, hvilket er essentielt givet Kinas fortsatte udvikling som absolut geopolitisk faktor i den både nutiden og den forstående fremtid.

Kildepræsentation

Som nævnt tidligere benyttes en stor del af både forskningsartiklerne og bøgerne, både som teori og som kildesæt. Særligt relevant i denne sammenhæng er Oksenberg & Lieberthals "Policy in China". Udover dennes teoretiske begrebsapparat har særligt deres detaljerede beskrivelse af policyudviklingen i Daqing fra Mao Zedong til Deng Xiaoping, være relevant i forbindelse med Daqing som case study (Oksenberg & Lieberthal, 1988). Ligeledes har Schubert & Heffers forskningsartikel "*Policy Experimentation under Pressure in Contemporary China*" blevet benyttet som kilde i forbindelse med deres beskrivelse af policyudviklingen i Foshan og Ganzhou, i forbindelse med Xi Jinpings regeringsperiode (Schubert & Heffer, 2023). Det samme kan siges for Ye & Wus "*Attracting the remote emperor's attention: local policy entrepreneurship in China's policy experimentation under hierarchy*", hvori deres detaljerede beskrivelse af policyudviklingen i Kunshan under Xi's makroinstitutionelle forandringer i Kinas bureaukrati, har fungeret centralt i brugen af Kunshan som case study (Ye & Wu, 2022).

Der er dog også blevet brugt mere "traditionelle kilder" i form af taler, for yderligere at uddybe relevansen af lederskikkelserne i Kinas policystruktur, dog uden signifikant dybde i form af for eksempel en diskursiv analyse, men snarere for bedre at kunne sætte policy og teori op imod konkrete citater fra Deng selv. I forbindelse med Deng Xiaoping drejer dette sig om kildesættet "*Build socialism with Chinese characteristics*" fra 1985 som inkluderer flere taler fra Deng og omhandler hans (fremstillede) syn på de implementerede reformer i perioden samt disses relevans for netop Kina (Deng, 1985). I samme sammenhæng bruges også lignende taler fra Dengs "Southern Tour" fra 1992 (Deng, 1992).

Til sidst benyttes, i forbindelse med Xi Jinpings regeringsperiode og reformer, to taler. Hans tale fra 100-års jubilæet for Kinas kommunistiske parti i 1921 (Xi, 2021). Samt hans tale fra partiets 19. partikongres i 2017 ved navn: "*Secure a Decisive Victory in Building a*

Moderately Prosperous Society in All Respects and Strive for the Great Success of Socialism with Chinese Characteristics for a New Era”, hvori et centralt skel i kinesisk partipolitisk historie fandt sted, og parties rolle i samfundet overgik fra næsten udelukkende at være vækstororienteret i den økonomisk sfære, til også at have fokus på redistribution og generelt socialt velvære (Xi, 2017). Hvilket ifølge flere forskere, markerer et centralt skift i partiet og dermed Kinas politiske & økonomiske fokus (Tsang & Cheung, 2021, 231).

Analyse

Analyse del 1: Policy under Deng Xiaoping

Indledning

Efter at have været med til at grundlægge og lede Kinas kommunistiske parti siden dets skabelse i 1921, og efter at have ledt Kina siden partiets ophøjelse til toppen af den politisk magt i 1949, døde Mao Zedong i 1976 (Fenby, 2019). Maos død efterlod Kina i et magtpolitisk vakuum i toppen af partiet, og intern splid i Kinas ledelse skabte et interregnum på to hele år. Efter megen uenighed i partiet vedrørende den nødvendige politiske og økonomiske retning for Kina, frembrød Deng Xiaoping i 1978, som Kina & partiets nye "paramount leader" (Fenby, 2019, s. 533-636). Deng var dog ingen ny figur i kinesisk politik, men havde længe været en prominent del af partiets ledelse eller "øvre vertikale plan" (*Xitang*) (Oksenberg & Lieberthal, 1988, kap 4). Under kulturrevolutionen i 1960erne & 70erne blev Deng, som så mange andre i perioden, dømt "for konservativ", hvilket prompte medførte hans eksklusion fra partiets ledelse. Allerede i 1973 blev han dog kaldt tilbage til Beijing hvor han hurtigt blev den reelt næstmest magtfulde mand i partiet (Naughton, 1993, s. 497-498).

Dette centrale skift i Kinas kommunistiske parti og i Kinas historie, skete sent i 1978. I december holdt partiet deres tredje plenarforsamling under den 11. centrale komite hvori Dengs magt samt hans nye vision for Kina officielt blev intoneret (Tisdell, 2009, s. 274-275). Vigtigheden af hvad Deng kaldte "de fire moderniseringer" blev gjort centralt. Disse omhandlede landbrug, industri, forsvar og ikke mindst teknologi. Samtidigt blev afbureaukratisering og meritokratisering af partiet gjort centralt (Oborne, 1986, s. 11). Fokus på økonomisk vækst, specifikt firedobling af landets produktion inden århundredeskiftet, gjorde Deng desuden klart i flere taler fra perioden (Deng, 1985, s. 49). Kinas økonomiske reformer repræsenterede et markant skifte fra den planøkonomi der havde efterladt Kina i økonomisk ruin efter Maos død. Men med Dengs baggrund som finansminister i 1950erne samt sin relativt pragmatiske tilgang til økonomi og politik, var reformerne måske ikke nær så uforudset som man skulle have troet (Fenby, 2019, s. ??).

Deng var ikke nær ideologisk præget som hans forgænger, han var en løsningsorienteret snarer end idéorienteret som Mao var det i sin tid. (Naughton, 1993, s. 491-492). Dengs klassiske citat: *"det er lige meget om katten er sort eller hvid, bare den kan fange mus"*, var kontroversielt i samtiden, men var samtidigt meget karakteriserende for Kinas økonomiske reformer i 1980erne (Nedergaard, 2014). Dengs ledelsesperiode og Kinas økonomiske & politiske reformer i 1980erne blev derfor præget af; liberalisering af økonomien gennem etablering af incitamentstrukturer og eksperimenteringszoner, investering fra udlandet, samt meritokratisering af partiet og uddannelsessystemet ved en fokus på evne snarer end baggrund (Naughton, 1993, s. 491-492). Decentralisering af den politiske magt ved at give regionerne relativ autonomi, med henblik på at fremme innovative løsninger, var ligeså en central del af Kinas reformering i perioden.

Policy

Policyimplementering i Kina i 1980erne er generelt en svær instans at analysere, ikke mindst grundet partiet & statens komplekse bureaukratiske struktur. Kinas system kan forstås som en dualstruktur (parti & stat) struktureret ud fra et komplekst grid af vertikale og horisontale institutioner. Vertikalt finder vi: by, amt, kommune, provins, og til sidst den centrale regering i Beijing (Ye & Wu). I toppen af den vertikale del af Kinas bureaukrati er: parti, stat & militær, og horisontalt løber distrikter, ministerier osv. (Lampton, 2014, kap. 3). Et klart problem herved er at flere institutioner og personer på den horisontale linje, reelt har samme rang. Hertil er en højere magtinstans nødvendigt for at penetrerer bureaukratiet og koordinere større projekter (Oksenberg & Lieberthal, 1988, & Lampton, 2014). Dengs rolle som "paramount leader" og dertilhørende placering i den vertikale top af systemets grid, var i 1980erne af absolut nødvendighed for at så stor en reformering af økonomien kunne finde sted i perioden. Policyimplementering i Kina er altså et produkt af både struktur & aktør, samt disses gensidigt forstærkende relation.

Meget tidlig forskning vedrørende Kinas kommunistparti og dets politik, negligerede dog systemet bureaukratisk-strukturelle kompleksitet til fordel for en fokus på enten: politik som produkt af resolution af observeret problem, kaldet rationalitetsmodellen. Eller politiske reformer i Kina som produkt af magtkamp, hvorved én faktion gennem policy X, søger enten at øge deres egen magt i partiet eller mindske oppositionens, kaldet

magtmodellen (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 3). Begge modeller underminerer dog relevansen af Kinas bureaukratiske struktur. Som Oksenberg & Lieberthal skriver det:

”But in the case of China, scholars to date have tended to neglect the complex structure of the state itself as a significant determinant of the political process and policy outcomes (...) None of the explanations incorporate structural dimensions of the Chinese bureaucracy into the explanation.” (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 3).

I forbindelse med Kinas reformer i 1980erne herunder etableringen af ”special economic zones”, er en forståelse for systemets struktur nødvendigt. Især decentralisering & eksperimentering i policyprocessen, samt den delvise adskillelse af politik og økonomi der fandt sted i perioden, er her essentielle elementer for at forstå ”opening up” reformerne.

Allerede tidligt i 1978, annoncerede autoriteterne i Beijing, Kinas nye moderniseringsplan. ”10 års planen” som den blev kaldt, var den nok mest ambitiøse moderniseringsplan til dags dato og inkluderede en forventet vækst i agrikulturel output på op til 5% samt total vækst i BNP på omtrent ≈9% (Borne, 1986, s. 11-12). Speciel fokus blev lagt på stål-og energisektoren efter klassisk Stalinistisk model. Et centralt aspekt af denne plan var dens fokus på mere lokal autonomi i provinserne. De mest politisk-centrale dele af økonomien, såsom stål, elektricitet, petroleum osv. forblev under statskontrol gennem Kinas ”State Planning Commission” (SPC), hvilken havde stået i spidsen for planøkonomien siden 1950erne (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 64-65). Decentralisering var ikke desto mindre en central del af Dengs reformer, blandt andet tog lederskabet skridt imod en klarere opdeling af specifikt politiske poster og administrative poster i partiet, samt økonomi og politik (Borne, 1986, s.14). I marts 1979 holdt Deng en tale i denne sammenhæng hvori han sagde: *”Lenin called for more talk about economics and less about politics. In my opinion, his words are still applicable (...)”* (Tisdell, 2009, s. 9). Hvor økonomien blev decentraliseret og liberaliseret, forblev den centrale autoritære statsmagt stærk i Beijing, et system forskere senere har kaldet *”Fragmenteret Autoritarisme”* (Oksenberg & Lieberthal, 1988, kap. 1).

Afbureaukratisering blev desuden gennemført ved en sænkelse af antallet af kommissioner og ministerier fra 98 til 52. Samtidigt fik ”State Planning Commission” og ”State Economic Commission” øget autoritet i 1982 (Borne, 1988, s.16). Dette blev anset som en nødvendighed, idet store industrielle projekter i Kina ofte kræver samarbejde mellem flere ministerier eller kommissioner (horisontalt samarbejde). I denne sammenhæng er det

essentielt med en højere autoritativ (vertikal) instans såsom SPC eller SEC for at koordinere de store projekter & reformer (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 72-74). Den manglende horisontale kommunikation og samarbejde var i 1980erne et af Kinas største bureaukratiske problemer, hvilket nødvendiggjorde de vertikalt højere magtinstanser.

Landbrugsreformerne

Blandt den første strøm af økonomiske reformer under Deng, var landbruget centralt, da dette blev anset som fundamentet for Kinas nationale økonomi. Etableringen af incitamentstrukturer var her et centralt element af Dengs reformpolitik og landbruget var ingen undtagelse. Netop denne fokus var tydeligt allerede i 1977 hvor Deng reformerede universitetsadgangssystemet. Under Mao havde fokus på økonomisk og ideologisk baggrund været et centralt element af adgangskriterierne til universiteterne. Men dette blev lavet om under Deng som søgte at gøre det muligt for alle Kinesere at få adgang baseret på merit (Tisdell, 1999, s. 274). Dette gjorde sig også gældende i landets agrikulturelle sektor hvor Deng i 1979 indledte en "dekollektivisering" af landbruget kaldet "*the production responsibility system*" (Borne, 1986, s. 16). Deng fremhævede nødvendigheden af personligt ansvar og incitamentstrukturer i flere taler i perioden, herunder i en tale fra 1983 hvori han sagde: "*It is only fair that people become prosperous through their own hard work.*" (Deng, 1985, s. 12).

Nødvendigheden for agrikulturel reform i Kina var tydelig fra det øjeblik Deng tiltog magten som "paramount leader" i 1978. Allerede to år tidligere, i 1976, var landbrugsøkonomien i ruiner. Det agrikulturelle output var faldet og udgjorde nu kun en tredjedel af Kinas BNP, den årlige kontantuddeling til landbrugskommunernes medlemmer var 12% lavere end blot tre år tidligere – Maos planøkonomi havde slået fejl (Fenby, 2019, s. 553). "*The Household responsibility system*" blev introduceret som løsning i 1979 i fire provinser: Anhui, Henan, Shandong & Sichuan (Borne, 1986, s. 17 & Fenby, 2019, s. 553). Her kunne private landmænd nu leje land af staten først i 1-3 års perioder, men senere i op til 15 år ad gangen. Disse landmænd havde kvoteringer som de skulle give til staten årligt, men var frie til at sælge deres overskud på det private marked (Borne, 1986, s. 17). Reformen skabte skepsis. For flere bønder stod kulturrevolutionen stadigvæk stærkt i deres hukommelse. Ikke desto mindre blev systemet adopteret relativt hurtigt og

allerede i 1983 var både det agrikulturelle output og ikke mindst levestandarden for bønderne, steget markant (Fenby, 2019, s. 554).

Deng reformer i landbruget er her et klar eksempel på Dengs pragmatiske tilgang til politiske reformer sammenlignet med Mao. Reformerne kan karakteriseres ud fra Dengs ofte brugte analogi ”*crossing the river by feeling for stones*” (Keo, 2020). Decentralisering & meritokratisering var begge centrale elementer for Dengs regeringsperiode, men særligt hans eksperimentelle & pragmatiske tilgang til disse reformer, var med til at skabe innovation og vækst. Hvor Mao var stærk ideolog, var Deng fuldt ud tilfreds med at uddelegere økonomiens reformering til folk med ekspertise heri, såsom Li Xiannian & Zhao Ziyang. Som Barry Naughton skriver det: ”*Deng’s greatest contribution to rural reform was simply in allowing it to go forward*” (Naughton, 1993, s. 508). Ikke desto mindre var Dengs magt baseret på hans traditionelle og karismatiske autoritet ligesom hos Mao, snarer end på legal-rationel autoritet i Webersk forstand (Lampton, 2014, s. 62). Det var dog ikke kun i landbruget, skulle det vise sig, at Dengs tilbøjelighed til decentralisering & eksperimentering i policy-sektoren fandt sted.

Special Economic Zones

Formålet med Kinas økonomiske reformer var først og fremmest, at gøre landet til en attraktiv destination for direkte udenlandsk investering (FDI) (Lampton, 2014, s. 27). Den nok mest centrale del af Kinas ”opening up policy” i 1980erne, var etableringen af såkaldte ”Special Economic Zones” (SEZ). Et simpelt kig ud i den omkringliggende verden ville uden tvivl have medvirket til Dengs forståelse for Kinas nødvendige reformering på den økonomiske front. Japan, Sydkorea og allervigtigst Taiwan, havde alle oplevet en massiv økonomisk vækst i det foregående årti, et faktum der umuligt kunne have gået Deng forbi (Fenby, 2019, s. 552). Succesen i landbrugssektoren gav anledning til yderligere reformering i de industrielle & finansielle sektorer. Sammenhæng mellem stimulering af den agrikulturelle sektor og den industrielle gjorde Deng klart i en tale på hans famøse ”Southern tour” i 1992:

” The increase of farm and sideline products, the expansion of rural markets and the shift of surplus farm labour to rural enterprises stimulated industrial development.” (Deng 1992).

Partiets transformation fra en primært ideologisk & kulturel instans under kulturrevolutionen til en mere økonomisk orienteret en under Deng, var centralt i etableringen af sådanne zoner (Tisdell, 2009, s. 272). Partiets makroinstitutionelle forandring i den bureaukratiske struktur gjorde så vid reformering mulig. Kinas kommunistiske parti var dog ingen monokultur, faktionalisme var og er et centralt kendetegn ved partiet og dette kombineret med en forståelse for statens bureaukratiske struktur er essentielt for at forstå hvilke reformer der initieres og hvilke der ikke gør (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 22-24). Blandt den ”konservative” faktion, var Chen Yun central. Han ønskede mere centralisering af magten & økonomien i partiet og frygtede at en for vidtgående liberalisering & decentralisering ville ”vestliggøre” Kina. På den anden fløj var folk såsom Zhang Ziyang tilhænger af en yderligere grad af lokal autonomi samt økonomisk og politisk liberalisering (Fenby, 2019, s. 557). Deng foretrak Special Economic Zones som på daværende tidspunkt allerede havde fundet succes i Taiwan. Deng havde foreslået sådanne zoner allerede i 1979:

“It was Deng Xiaoping who proposed (changdao) the Special Economic Zones. During the April Central Work Conference, (...) Deng brought up the question of special zones, and said, “we can carve out a patch of land and call it a special zone.” (Naughton, 1993, s. 509).

Den første officielle SEZ blev etableret i maj 1980 i Shenzhen. Zhuhai & Shantou i Guangdong provinsen fulgte herefter sammen med Xiamen i Fujian provinsen (Fenby, 2019, s. 558). Ved at etablere disse zoner kunne Kina øge deres økonomiske vækst gennem udenlandsinvesteringer. Med henblik på at tiltrække udenlandske investorer, fik zonerne en lavere skattebyrde, økonomisk støtte, samt privilegier. Zonerne adopterede udenlandsk teknologi, hvilket var en af de fire centrale dele af Dengs ”fire moderniseringer” (Naughton, 1993, s. 497-501). Både landbrugsreformerne og etableringen af SEZ’erne blev startskuddet på en ny form for policyimplementering der blev centralt for Kinas økonomiske fremtid – policyeksperimentering. Ved at ”krydse floden for at mærke efter sten” som Deng beskrev det i sin ofte brugte analogi, og ”proceeding from point to surface”, kunne Kina undgå de katastrofale følger medbragt af large scale reform såsom ”The Great leap forward” under Mao (Heilmann, 2007). Dette blev et centralt karakteristika for den ”fragmenterede autoritarisme” som Oksenberg & Lieberthal beskrev i 1988, og som har præget Kinas økonomi lige siden.

Shenzhen er her et klart eksempel på relevansen af eksperimentering og ”entreprenørisk ånd” i Kinas tidlige økonomiske udvikling. Shenzhen blev i sin tid udvalgt som SEZ, grundet dens geografiske placering. Af nok selv samme årsag kom omkring 90% af udenlandske investeringer i zonen, under Deng, fra Hong Kong (Hardill, 1986, s. 146). Fra 1979-1992 var Shenzhen i sit tidlige stadie af økonomisk udvikling. Landets umiddelbare succes, stimulerede migration til området, hvilket medførte en øget arbejdsstyrke, herunder 20.000 ingeniører i 1979 (Ni & Kamiya, 2019, s. 7). Men allerede i 1987 viste policyentreprenørånden at være stærk i Shenzhen, da deres kommunale regering, udstede Kinas første ”interim provision”, som tilskyndede teknologisk personel at opstarte private teknologiske firmaer – netop teknologisk udvikling & brug af eksperter hertil, var en af Dengs ”fire moderniseringer” som han havde gjort klar allerede et årti forinden (Deng, 1985). Et tydeligt eksempel på disse ”interim provisions” succes, var Ren Zhensfeis opstart af Huawei – et af de nu største firmaer i dets sektor på global plan (Ni & Kamiya, 2019, s. 6). Policyeksperimentering var altså af essentiel relevans for Shenzhen økonomiske reformering & succes i 1980ernes Kina.

Udover deres innovative eksperimentering, var SEZ’erne desuden primært eksport-orienterede, hvorved de ikke truede de andre firmaer på det kinesiske marked. Centralt for Kinas åbning op af økonomien, var etableringen af et nyt ministerium: ”*Ministry of Foreign Economic Trade and Relations*” (MOFERT) i marts 1983 (Borne 1986, s. 37 & Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 113). Etableringen af MOFERT og den dertilhørende afskaffelsen af tre forhenværende ministerier og kommissioner, var en del af den large scale decentraliseringsprocess som begyndte i 1979. MOFERTS primære opgave var at implementere partiets politik i forbindelse med Kinas økonomiske relationer til udlandet, herunder at øge Kinas udenlandshandel med særlig fokus på promovning af eksport over import.

Etableringen af MOFERT samt den øgede magt givet til SPC & SEC, har været nødvendige løsninger med henblik på at afbureaukratisere systemets politiske & økonomiske bæltespænde. Den øgede lokale autonomi er ligeledes blevet skabt med henblik på at øge graden af innovative løsninger i en kontekst der stod i kulturrevolutionens skygge, hvori en hver ide uden for Maos linje, kunne blive mødt med katastrofale konsekvenser (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 191-193) Hvor Maos ledelse var præget af ideologisk korrekthed, var Dengs i højere grad løsningsorienteret, hvortil brugen af ”rationalitetsmodellen” spiller en

større rolle i forståelsen af Kinas politik i 1980'erne end tidligere. Samtidigt var reformerne dog også et produkt af faktionalisme i partiet – altså magtkamp hvortil ”power-modellen er central, idet Dengs status som ”paramount leader” uden tvivl var den primære årsag til reformernes grønne lys. Havde f.eks. Chen Yun, være de facto leder af Kina, var sådanne reformer aldrig gået så vidt (Naughton, 1993, s. 513). Alligevel fortæller begge modeller ikke hele sandheden hvortil nødvendigheden for en forståelse af systemets bureaukratiske struktur spiller ind.

Reformerne – fortsat

Med mere end en fordobling af Kinas eksport til udlandet samt kraftig økonomisk vækst på omkring 10% årligt, var zonerne mindst tal en succes (Fenby, 2019, s. 568). Selvom de økonomiske reformer i stor grad var en del af Dengs vision, og trods det faktum at så large scale reformering af Kinas økonomiske system umuligt kunne have penetreret Kinas bureaukrati uden støtte fra toppen, underminerede Deng for det meste sin egen indflydelse på zonerne succes:

” I am a layman in the field of economics. I have made a few remarks on the subject, but all from a political perspective. For example, I proposed China’s economic policy of opening to the outside world. As for the details or specifics of how to implement it I know very little indeed. (Deng, 1985, s. 49).

Den økonomiske liberalisering og delvise politiske decentralisering i 1980'ernes Kina, fortæller dog ikke hele historien. Disse reformer skal i denne sammenhæng ikke forveksles med et svækket kommunistparti eller stats-apparatur. Kinas kommunistparti forblev, i denne periode, hvad der i vestlig forstand forstås som ”autoritært”. Michael Mann beskriver i *”The autonomous power of the state : its origins, mechanisms and results”*, statens magt som opdelt i: infrastrukturel magt – statens institutionelle evne til at penetrerer civilsamfundet samt despotisk magt – den absolutte magt statens elite kan foretage sig uden restriktioner fra systemet (Mann, 1984, s. 285). I denne sammenhæng kan 1980'ernes Kina karakteriseres ud fra en høj grad af begge, hvortil det ifølge Mann ville kunne karakteriseres som værende ”autoritært”, en karakterisering nogle forskere, især fra Kina, dog er uenige i (Guangbin, 2020). Ikke desto mindre var Kina dog despotisk i mindre grad under Deng end under Mao, idet Deng var en markant mindre autoritativ leder uden

samme ufejlbarlighed. Alligevel kan Dengs magt under ingen omstændigheder forstås som legal snarere end autoritativ i Webersk forstand (Lampton, 2014, s. 62). Idet reformerne først og fremmest var et produkt af ham og hans faktions visioner, hvilket qua hans despotiske magt og statens infrastrukturelle magt kunne penetrere bureaukratiet og realiseres.

Samtidigt er den politiske struktur dog decentraliseret, hvilket giver anledning til begrebet ”fragmenteret autoritarisme”. Guangbin Yang beskriver denne dualstruktur som: Demokratisk centralisme i den politiske struktur & føderalisme i den økonomiske struktur (Guangbin, 2022, kap. 25). Etableringen af Special Economic Zones repræsenterer altså en decentralisering af staten & økonomien (mere lokal autonomi), men uden at mindske partiets infrastrukturelle og despotiske magt (autoritarisme). En vis grad af centralisering forblev dog, idet SPC & SEC stadigvæk var centrale institutioner i etableringen makroøkonomiske planer for nationens økonomiske retning i fremtiden. Dele af produktionsøkonomien som SPC overså blev dog mindsket idet flere goder overgik fra hvad der blev kaldet kategori 1 til kategori 2 og fra kategori 2 til kategori 3 (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 65). Kategori 1 var goder der var essentielle politisk eller for økonomien såsom petroleum og stål, disse blev kontrolleret direkte af SPC. Kategori 2 var mindre essentielle goder som blev kontrolleret af ministerierne. Til sidst var kategori 3 som var goder SPC ignorerede. Transitionen imod færre kategori 1 & 2 goder og flere kategori 3 goder, viser tydeligt økonomiens øgede decentralisering. Ikke desto mindre forblev de makroøkonomiske visioner gennem 5 års planerne, og alle store projekter og økonomisk budgettering skulle stadigvæk igennem SPC & SEC (Oksenberg & Lieberthal, 1988, kap. 3).

I den anden halvdel af 1980erne blev zonerne udvidede. Med et ofte tocifret årlig økonomisk vækst, var Kina godt på vej imod toppen af verdensøkonomien. Trods denne massive vækst i både total BNP samt BNP pr. indbygger (grundet Kinas et-barns politik), var zonerne ikke kun positive. Massiv økonomisk ulighed blev kendetegnende for landets udvikling og Kina blev reelt splittet i to dele – en rig del langs kysten og en fattig del inde i landet (Fenby, 2019, s. 261). Deng fandt dog ikke dette modstridende med socialismen doktrin og gentog i flere taler i perioden, nødvendigheden for at ”nogle måtte blive rigere før andre” (Deng, 1985, s. 12 & s. 27). Deng fortsatte I den anden halvdel af årtiet med at ”presse på” for yderligere økonomisk vækst og reformering. Især efter “Tiananmen Square”

hændelsen i 1989, arbejdede Deng på højtryk for at legitimere de reformer han havde gennemført over det forløbne årti:

”Again, during 1987-88, Deng repeatedly made comments designed to give added momentum to the reform process. Finally, immediately after the Tiananmen massacre, he began trying to repair the damage to the economic reform process. By December 1990, he was actively meeting top leaders, trying to get the economic reform programme going again, and at the beginning of 1992 he made his famous trip to the Shenzhen Special Economic Zone in order to re-ignite the economic reform process” (Naughton, 1991, s. 500).

Senere, i 1992, holdt Deng flere taler på hans såkaldte ”Southern tour” hvori han i en post-sovjet verdensorden, søgte at rationalisere og forvare Kina & Kommunismen (Deng, 1992). Kinas kommunistiske parti udviste under Deng Xiaoping i 1980erne, en utrolig kapacitet for forandring, både ideologisk i forbindelse med samfundsrolle, men også bureaukratisk i forbindelse med policyprocessen (Eric Li, 2020). Dette lægger an til spørgsmål vedrørende relevansen af partiet i forbindelse med Kinas økonomiske succes i dette årti – var reformernes implementering muligt, og deres succes på trods af eller på grund af partiet & Deng. Hertil må tildeles en del merit til Deng som individ i form af sin status som ”paramount leader” i et system præget af despotisk magt. Men også partiet selv, idet Deng alene ikke kunne have indført reformer på et sådant niveau som Mao havde gjort det i sin tid. Altså kan forklaringen ikke alenes findes ud fra et aktør-eller strukturperspektiv, men i en den dialektiske process de to imellem.

Netop KKP’s udvikling ideologisk (selv om de påstår det modsatte) og bureaukratisk har vist sig markant både før, under og efter Deng, som den næste analysedel også vil vise. Før denne udvikling beskrives i yderligere detaljer, er det dog nødvendigt med et kig på netop den ideologiske og bureaukratiske udvikling fra Mao til Deng.

Daqing – Case study

For at forstå Kinas policy process i 1980erne, er det nødvendigt at forstå de bureaukratiske strukturer Dengs reformer delvist gjorde op med. Kinas petroleumsfelter i Daqing, er her et relevant eksempel. Disses udvinding og senere eksport til det globale marked, er et tydeligt eksempel på forskellen imellem Maos & Dengs Kina. Ved at fokusere på

håndteringen af Daqing under både Mao og Deng, samt partiet og statens rolle heri, ved brug af en case study, kan vi forhåbentligt komme et skridt nærmere til at forstå Kinas policyproces i 1980'erne bedre.

Daqing under Mao: 1960-1976

Kina var i begyndelsen af 1960'erne, ligesom da Deng tog over i 1978, et land i økonomisk ruin. Ligesom det var tilfældet senere, var dette i høj grad selvforskyldt. Maos "Great leap forward" havde haft katastrofale konsekvenser. Samtidigt havde Kinas split med Sovjetunionen nødvendiggjort, påstod Mao, økonomisk selvstændighed (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 172). Løsningen herpå blev udvinding af formodet olie i Daqing, på en måde der både konformerede til den vækst Kina desperat havde brug for, men også underordnede sig Maos ideologiske linje. Produktionen i området steg markant i perioden 1960-1963, men forholdene var hårde & udstyret forældet (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 177-178). Petroleumsminister Yu Quili var den primære ledende figur under Daqings succes. Mao udviste trods skepsis over for teknikerne i oliefeltet, stor tiltro til Daqings nødvendighed for fremtidig kinesisk vækst, hvilket fremstod tydeligt i 5-års planerne fra perioden.

Kulturrevolutionen fra 1966-1976 orienterede i høj grad partiet i en kulturel & ideologisk retning frem for den politisk-økonomiske retning der havde præget partiet førhen (Tisdell, 2009). Dette var ingen fordel hverken for Yu Quili eller Daqing generelt. (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 191-192). Alligevel fortsatte væksten i oliefelterne fra 1967 til 1970. 5-års planerne efter 1970 viste trods kulturrevolutionens kritik, stadigvæk at væksten i petroleumsudvinding skulle udgøre en central del af Kinas energiproduktion.

I begyndelsen af 1970'erne begyndte Kina så småt at åbne sig op for resten af verden, import af udenlandsk teknologi var nu på bordet. Dette medførte naturligvis et nyt problem – hvordan skulle dette finansieres? Løsningen – eksport af olie, hvilket faldt sammen med både en stigning af Daqings udvinding, men også olies stigende priser på det globale marked, efter oliekrisen i 1973. Til ingens overraskelse blev denne ide angrebet af kulturrevolutionens "Red Guard", Yu Quili fik den primære del af skylden, og blev som så mange andre i partiet, afsat indtil kulturrevolutionens afslutning ved Maos død i 1976 (Fenby, 2019, 440).

Daqing under Deng: 1977-1985

En serie af policybeslutninger fra 1977-1979, gjorde det muligt for Kina at indgå i samarbejde med oliefirmaer fra udlandet. Aftalen gik ud på at udenlandske firmaer skulle investere i at finde og udvinde olie i Kina, hvortil de fik krav på en vis del af olien (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 207). Dette tiltrak udenlandske investorer grundet aftalens potentielt store "return on investment". De primære forandringer på dette felt i perioden var: import af udenlandsk teknologi, accept af lån fra udlandet, & tilladelse af "equity holdings" for udenlandske firmaer i den kinesiske oliesektor (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 208). En central del af de kinesiske officials læring fra og handlen med udenlandske eksperter og investorer, var deres pragmatiske tilgang til emnet. Under Deng blev kinesisk policy løsningsorienteret snarere end ideologiorienteret, som Daqing oprindeligt havde været det under Mao. Manglen på ideologisk strammetroje i forhandlinger mellem de kinesiske officials og udlændingene, var en nødvendig del af forhandlingernes succes:

"Neither Marxism-Leninism nor Maoism intruded in the negotiations. Ideology in the sense of rigid or dogmatic set of beliefs did not determine the outcome. (...) Rather the Chinese searched for pragmatic solutions to specific problems" (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 250).

Disse reformer skete i en politisk kontekst præget af pragmatisme snarere end ideologi, samtidigt var Sino-Amerikanske relationer bedre end nogensinde før. Den centrale strategi i Kina i perioden 1978-1985 kan derfor opsummeres som følgende: øget udenlandshandel, administrativ decentralisering, dekollektivisering af landbruget, samt markedets øgede rolle i allokeringen af ressourcer – altså en gradvis overgang fra planøkonomi til markedsøkonomi (Oksenberg & Lieberthal, s. 264).

Konklusion på Daqing

Denne casestudy har først og fremmest påvist at ekspertise i forbindelse med et problem ikke nødvendigvis er nok til at få gennemført den nødvendige policy-resolution. I forbindelse med både Mao og Deng, var det centralt at de relevante autoriteter i partiet var overbeviste om reformerne. I Maos tilfælde gjaldt dette primært ideologisk overensstemmelse med Maoismen, alligevel udviste Mao en vis grad af pragmatisme i

forbindelse med Daqing, dog framede han det på en måde der stemte overens med hans ideologiske overbevisning. Netop "framing" er den dag i dag stadigvæk en essentiel del af policyimplementeringsprocessen i det politisk-pluraliserede kontemporære Kina (Mertha, 2009). I Dengs tilfælde var uddelegering til eksperter centralt og en løsningsorienteret "ideologi" prægede Kina og partiet i perioden, hvilket gav anledning til mere yderligtgående reformer end havde fundet sted under Mao. Samtidigt var Deng villig til at eksperimentere i policy-og reformeringsprocessen, hvilket gav anledning til mere innovative løsningsmodeller på Kinas politiske & økonomiske problemer i perioden. Som Naughton skriver det: *"Deng personally shaped economic policy in only four or five instances, but each instance was crucial."* (Naughton, 1993, s. 501).

Dette fremviser at rationalitetsmodellen i dette tilfælde ikke kan forklare policy alene uden power-modellen. I tilfælde af Deng, er rationelle løsninger på observerede problemer mere relevant end før, men dette er primært et produkt af den givne faktions magt i partiet. Havde den mere konservative faktion i KKP ledet af Chen Yun haft magten i post-Mao Kina, havde reformerne nok ikke været nær så yderligtgående som under Deng. Reformerne kan dog ikke forklares uden inkludering af det kinesiske system, idet Kinas bureaukratiske struktur i perioden var central for både Daqings og Kinas resterende økonomiske reformers succes. Den øgede decentralisering gennem lokal autonomi og mindskning af ministerier og kommissioner, gjorde innovative løsninger på problemer mere mulige. Ligeså var SPC's øgede magt under Deng, en central del af muligheden for reelt vidtgående reformer. Samtidigt medførte Dengs fokus på kompetence snarere end ideologi mere kvalificerede teknisk personale i statsapparatet samt mere autoritet baseret på merit. Under Mao, specielt under kulturrevolutionen, var ideologisk "korrekthed" markant mere vigtigt en evner til at løse problemer eller teknisk viden.

I forbindelse med Manns statsmagtsteori, fremstår Kina som en "autoritær statsmagt". Kinas infrastrukturelle magt var en central del af den mulige koordinering af projekter i den magnitude som vi så det under Mao og Deng. I dette tilfælde havde den en positiv effekt, men under f.eks. Kulturrevolutionen viste Kinas infrastrukturelle magt mulighed for kontrol via ideologi sig som en central problemstilling for økonomiens vækst. Despotisk magt var ligeså både under Mao og Deng centralt for den mulige mobilisering- og reformering af Kina politisk og økonomisk. Reformerne var præget af mange faktorer, men uden anerkendelse fra toppen (Mao og Deng) havde de aldrig været mulige grundet det

kinesiske systems komplekse bureaukrati både vertikalt og horisontalt. Kulturrevolutionen og etableringen af ”Special Economic Zones” er begge centrale eksempler herpå. Samtidigt viste Dengs pragmatiske tilgang til policyreformer gennem øget meritokratisering og især eksperimentering sig som værende centralt for vidtgående reformer uden dertilhørende økonomisk og politisk kaos – en tilgang til policyimplementering, der har været væsentlig i Kina de følgende årtier.

Analyse del 2: Policy under Xi Jinping

Indledning

Den 15. november 2012, indgik Kina officielt i en ny æra, da den øverste post i Kinas kommunistiske parti – generalsekretærposten, formelt overgik fra Xi Jingspings forgænger Hu Jintao, til Xi selv (Fenby, 2019, s. 674). Hermed fik den centrale magt over partiet og derved landet, nye hænder. Xi’s ”rise to power”, synes både åbenlys, men også usandsynlig set i lyset af hans baggrund.

Xi blev født i 1953 og blev dermed ved sin indtræden i toppen af kinesisk politik i 2012, Kinas første generalsekretær født efter revolutionen i 1949. Som søn af Xi Zhongxun, en central figur i partiet, er Xi hvad man i Kina kalder en ”princeling” – en person født ind i en privilegeret position i partiet (Fenby, 2019, s. 676). Med dette i mente, skulle man tro at hans opstigning til toppen af Kinesisk politik var garanteret fra krybben. Dette var dog ikke tilfældet, idet Xi’s far, som så mange andre, blev fængslet under kulturrevolutionen. Xi blev herefter sendt til Yanchuan-provinsen ude på landet, hvilket ifølge flere, ledte ham til at have en høj grad af empati for Kinas bønder & arbejdere (Fenby, 2019, s. 676). Efter flere forsøg, blev Xi officielt medlem af partiet i 1971 og fra 1979 begyndte han langsomt at stige i partiets rang, efter flere succesfulde poster i diverse provinsers statsbureaukrati. Xi udmærkede sig ved at holde lav profil – ved at balancere mellem partiets interne faktioner og ved gentagen politisk succes i administrationen af diverse kinesiske regioner. Xi blev udpeget til partiets stående komite i 2007, og blev blot ét år senere udpeget som Hu Jintaos formodede efterfølger (Fenby, 2019, s. 674).

Perioden før Xi var præget af decentralisering af den politiske magt, samt øget lokal økonomisk autonomi, der begyndte under Deng Xiaopings ”opening up reformer” og som

(delvist) fortsatte under både Jiang Zemin (1989-2002) & Hu Jintao (2002-2012) (Lampton, 2019, & McGregor 2014). Vestlig forskning vedrørende Kina arbejdede derfor, før Xi, inden for et paradigme hvori Kina var på vej imod en "mixed market model" (Naughton 2021, s. 3). Denne ide blev dog i høj grad gjort op med under Xi grundet han reformer, selvom der fortsat er diskurs i forskningen vedrørende hvorvidt Xi's reformer kan ses som et "opgør med" eller "fordybelse af", reformer allerede påbegyndt under Hu (Leutert & Eaton, 2021, s. 22). Ikke desto mindre er reformerne under Xi i høj grad karakteriseret ved en fokus på partiet over staten (Leutert & Eaton, 2021, s. 19). Kinas kommunistiske partis vision og fokus blev desuden, under Xi, orienteret yderligere væk fra økonomisk vækst, til fordel for øget redistribution & minimering af fattigdom i Kina (Xi, 2017). Det er her værd at nævne at "centralisering af magt" ikke blot refererer til Kinas kommunistiske parti, men også i høj grad Xi selv. Hvor perioden siden Mao i høj grad var præget af "partiledelse", især under Jiang & Hu, står Xi stærkt som den centrale leder af Kina, med mere magt end nogen anden leder siden Maos død i 1976. To klare eksempler herpå er: Indskrivningen af Xi's tanker kaldet "Xi Jinping thought" i landets forfatning fra 2017. Samt fjernelsen af "Two-term limit", hvilket stod klart i 2022, da Xi som den første siden Kinas opening up period i 1980erne, fortsatte ved magten i sin tredje valgperiode (Tsang & Cheung, 2021, s. 226).

Policy

2013 – 2017

Xi indledte sin regeringsperiode i 2012 med en dybdegående "anti-korrupsions kampagne" hvilket blev fremhævet som en "udrensning af partiet & samfundet for korrupte elementer" (Xi, 2017). Trods diskussion vedrørende hvorvidt denne kampagne var enten et reelt forsøg på at fjerne korrupte elementer i partiet, eller blot en faktionalistisk "purge", har Xi's oprindelige påstand senere fået merit af flere forskere (Wedeman, 2017). Kampagnen blev senere udvidet til også at omfatte folk i diverse bureaukratiske positioner, samt ledere af statsejede virksomheder eller "SOE" (state owned enterprises) (Leutert & Eaton, 2020, s. 22). Allerede i november 2013, tog Xi-administrationen generelt klare tiltag, mod en mere vidtgående reformagenda end set i lang tid. Statsmagten blev yderligere konsolideret under partiet, blandt andet ved etableringen af: "*the Leading Small Group (LSG) for Comprehensively Deepening Reform*", som havde til formål at overse de nye reformer og

sikre deres korrekte implementering, meget lig SPC under Deng i 1980erne (Leutert & Eaton, 2021, s. 21, og Oksenberg & Lieberthal, 1988). Denne "LSG" blev desuden yderligere ophøjet til kommissionsstatus i 2018. Selve den bureaukratiske statsstruktur blev i øvrigt ændret radikalt. Blandt andet ved etableringen af "Central propaganda Department" (CPD) i 2014 (Xu, 2017). Kinas "State Owned Enterprises", fik desuden markant mere vidtgående roller. Et eksempel herpå er etableringen af det såkaldte "Belt and Road initiative" i 2013, hvis formål er investering i udlandet, især i Afrika, samt Central-og Sydøstasien. Formålet herved er, blandt andre, at øge Kinas økonomiske og derved politiske indflydelse på den globale scene hvilket har været en central del af Kinas udenrigspolitik under Xi (Tsang & Cheung, 2021, s. 232).

2017 og fremefter

Langt størstedelen af de mest vidtgående reformer under Xi, skete dog i hans anden regeringsperiode, især efter 2018. Karakteriserende ved dem alle er en fokus på øget partikontrol både i den offentlige og den private sektor. Et centralt skift i Xi og derved partiets diskurs vedrørende partiets rolle i økonomien, staten & civilsamfundet skete på partiets 19. nationale kongres i 2017 (Tsang & Cheung, 2021, s. 231). I en tale kaldet: "*Secure a Decisive Victory in Building a Moderately Prosperous Society in All Respects and Strive for the Great Success of Socialism with Chinese Characteristics for a New Era*", fremsatte Xi Jinping tretten centrale nødvendigheder for at sikre "Socialisme med kinesiske særpræg" (Xi, 2017). Xi satte hovedsageligt fokus på to nødvendige udviklinger: øget økonomisk velstand iblandt Kinas borgere, altså mere egalitær vækst, samt øget fokus på total udryddelse af intern korrupsion i partiet. Især den førstnævnte står på mange måder i diametral modsætning til Dengs citat om "at nogle godt må blive rigere før andre (Deng, 1985). Xi fremsatte i denne sammenhæng den ulige udvikling som den store kontradiktion i det kinesiske samfund:

"It makes clear that the principal contradiction facing Chinese society in the new era is that between unbalanced and inadequate development and people's ever-growing needs for a better life. We must therefore continue commitment to our people-centered philosophy of development, and work to promote well-rounded human development and common prosperity for everyone." (Xi, 2017).

Xi redefinerede her den principielle kontradiktion i det kinesiske samfund. Deng formulerede i 1982 denne som ”folkets stigende behov for materiel kultur (behov), over for den manglende økonomiske udvikling”. Xi derimod transformerer denne dialektik til ”folkets stigende behov for et godt liv, over for den ubalancerede og utilstrækkelige udvikling landet har opnået” (Tsang & Cheung, 2021, s. 231).

Dette repræsenterer på flere måder en ideologisk tilbagegang til mere klassisk marxistisk ideologi, samt en mere socialt orienteret bevidsthed i partiet, et element som er værd at bemærke. Netop den store økonomiske ulighed i et selverklæret “socialistisk land” er da også blevet kritiseret både i vesten & af forskere internt i Kina (Barry Naughton, & Guangbin Yang). Xi indledte i denne sammengæng en anti-fattigdoms kampagne i 2015, med det formål at udrydde al fattigdom i Kina (Tsang & Cheung, 2021, s. 230). Succesen af disse reformer har været diskutabel. Ikke desto mindre formåede partiet imellem 2015 & 2019, at løfte op mod 68mio mennesker ud af fattigdom, hvilket har medført en massiv vækst i Kinas middelklasse (Chinapower.csis.org). Relevansen af partiet i det kinesiske samfund, eksemplificeres tydeligt ved Xi’s tale ved 100-års jubilæet for Kinas kommunistiske parti i 2021. Xi gør det her tydeligt at partiet er *”Chosen by history and the people”*, at *”China’s success hinges on the Party”*, og at partiet er *”the crux upon which the interests and wellbeing of all Chinese people depend.”* (Xi, 2021). Simpelt sagt, Kina er partiet, i hvert fald ifølge Xi og partiet selv, hvilket er et essentielt element for at forstå den makroinstitutionelle forandring i Kina siden Deng.

Enhver forståelse af det kinesiske økonomiske system, herunder policyimplementering og eksperimentering, kan dog ikke foretages uden en forståelse af Kinas bureaukratiske struktur under partiet. Som Oksenberg & Lieberthal beskriver det: *”The neglect of bureaucratic structure frequently leads to dubious assumptions about the policy process.”* (Oksenberg & Lieberthal, 1988, s. 17). Partiet er den optiske linse hvorigennem alt i Kinas system skal forstås, det følger herved at en forståelse for det bureaukratiske system hvori policyimplementering & eksperimentering foregår, altså er essentielt. Xi’s (re)centralisering af magten i partiet medførte desuden, i forlængelse heraf, øget magt centreret omkring hans egen person. Hvor Kina under Jiang Zemin (1989-2002) & især Hu Jintao (2002-2012) i højere grad var præget af høj infrastrukturel magt, var den despotiske magt ikke på samme måde centreret i enkelte personer så meget som i selve partiet (Lampton, 2019, Preface). Xi derimod, er af flere blevet kaldet den nye kejser af

Kina – en mand med mere magt koncentreret i egen person end nogen tidligere leder siden Mao Zedong (Eric Li, 2021).

Policyeksperimentering – Teori & Udvikling

Hvor Dengs fokus var økonomisk vækst og politisk decentralisering, er Xi's i højere grad økonomisk lighed & politisk centralisering. Netop magtcentralisering i partiet har altid været en central del af Kinas politisk-økonomiske system, men er under Xi i høj grad blevet styrket. Siden Deng er denne politiske centralisering dog blevet mindsket og stået i modsætning til den relative decentralisering og lokale autonomi i den økonomiske sfære – et system ofte kaldet "Fragmenteret Autoritarisme". Dette begreb er, som beskrevet i den tidligere analyse, fra 1988 og blev oprindeligt brugt til at forstå de reformer der på daværende tidspunkt skete under Deng Xiaoping. Ikke desto mindre er det et begreb der stadigvæk bliver brugt til at beskrive Kina den dag i dag, dog muligvis i mindre grad under Xi. Et centralt aspekt herunder er begrebet "Policyeksperimentering". Det nok mest karakteriserende eksempel herpå er etableringen af Special Economic Zones" (SEZ) under Deng (Oksenberg & Lieberthal, 1988, og Borne, 1986). Deslige eksperimentel politik har sidenhen fortsat været en central del af Kinas system og økonomi. Det er her værd at gennemgå hvad der karakteriserer sådant et system samt hvordan systemet har forandret sig (hvis overhovedet) under Xi.

Sebastian Heilmann beskriver Kinas policysystem som "Experimentation under hierarchy": *"I argue that a distinctive policy cycle, experimentation under hierarchy, is the key to understanding the emergence of an unexpectedly adaptive authoritarianism in China."* (Heilmann, 2007, s. 2-3). Med eksperimentel skal dog ikke forstås en spontan process, men snarere en systematisk & pragmatisk tilgang til policyimplementering. Processen kan karakteriseres ved at etablering af policy går forud for lovgivning: Implementation → Legislation snarere end som set i vesten: Legislation → Implementation (Heilmann, 2007, s. 4). Heilmann opdeler policyeksperimentering i Kina i tre grupperinger: "*experimental regulation*", "*experimental points*" & "*experimental zones*" (Heilmann, 2007, s. 5).

Kinas eksperimentale "policy cycle" beskrives af Heilmann som følgende: En lokal official ser et problem/har en ide/ønsker at fremme sin karriere → han tager kontakt til en "patron" – en official højere oppe i systemet → de laver en kampagne for at opnå støtte →

der bliver lavet studier for at se hvorvidt det giver mening → de søger ”eksperimental point status” → hvis succesfuldt og med støtte fra magtfulde officials bliver projektet videreført til flere områder → til sidst bliver det implementeret som national policy af politbureauet & State Council (Heilmann, 2007). Det er her værd at bemærke hvor meget lighed dette har med Oksenberg & Lieberthals beskrivelse af Kinas policyproces i 1980erne. Relevansen af både rationalitetsmodellen, magtmodellen samt relevansen af systemets bureaukratiske struktur kan alle ses i denne policy-cycle beskrivelse. Vi kan se at påbegyndelsen af en sådan eksperimental policy er enten rationalitetsorienteret (en official ser et problem) eller magtorienteret (han ønsker at fremme sin egen karriere). Begge aspekter ses desuden i resten af policyprocessen hvori hvert skridt videre kræver både bureaukratisk succes (strukturelt-orienteret) samt støtte ovenfra (aktør-orienteret). Ifølge Mann kan vi sige at policy i Kina er afhængig af både ”infrastrukturelle” & ”despotiske” magtkapaciteter i partiet (Mann, 1984, s. 185).

Netop denne dialektiske process mellem struktur & aktør er en central del af policyimplementering i det kinesiske system. Relevansen af det bureaukratiske system er her lige så centralt, det er i denne sammenhæng relevant at nævne at en sådan process kun kan finde sted grundet Kinas system og ikke ville være muligt i samme grad i vestlige liberale demokratier grundet deres ”rule of law system”. Som Heilmann beskriver det: *”In rule-of-law systems, the principle of law-based administration virtually rules out discretionary and experimental administrative measures before enacting laws and regulations.”* (Heilmann, 2009, s. 9).

Relevansen af Heilmanns begreb ”Experimentation under hierachy” er dog blevet genstand for diskurs siden Xi’s ophøjelse til magten i 2012. Den øgede centralisering af magt i partiet over både staten og økonomien har medført hvad nogle i stedet kalder ”experimentation under pressure” – et begreb der vil blive gennemgået yderligere i næste afsnit (Schubert & Heffer, 2023). Partiets har dog altid spillet en central rolle i den økonomiske arena, men under Xi, har flere initiativer, både formelle & uformelle øget graden af denne relation. I maj 2017, udstedte statsrådet for eksempel et dokument der skitserede en formaliserings-process for yderligere integrering af partikomiteer i de statsejede firmaer (Norris, 2021, s. 24-25). Formålet herved var blandt andet at sikre partiloyalitet og korrekt implementering af parti-og statsdirektiver. Lignende reformer fandt sted i juni samme år, med implementeringen af ”Cybersecurity” og ”National

Intelligence Law”, samt året efter i september 2018 hvor ”China Securities Regulatory Commission (CSRC)” udstedte retningslinjer for firmaer som blev påkrævet at bringe partikomiteer yderligere ind i deres ”equity structure”(Norris, 2021, s. 25-26).

Alt dette kan karakteriseres som led i en større reformeringsproces under Xi’s ”Top level design”. Begrebet ”top-level design” blev først indskrevet i detaljer i Kinas tolvte 5-årsplan i 2010 (He, 2020, s. 3). Først beskrevet under Hu Jintao, ”Top-level Design” er siden blevet en central del af Xi’s ”grand steerage af økonomien (Naughton, 2021, s. 4-8). Liu He, anerkendt af flere som Xi’s øverste økonomiske rådgiver beskriver Top-level design som en:

” (...) structure or model in which economic, social, and political system reforms can be advanced in a coordinated and stable manner in order to adapt to the new economic situations and deal with the great challenges facing China after more than three decades of reform” (He, 2020, s. 3).

På mange måder repræsenterer Xi’s ”Top-level Design” en ny retning for Kina og står i høj grad i modsætning til Dengs ”Crossing the river by feeling the stones”, hvilket Xi siden har forsøgt at finde balance imellem for fortsat at fremstille partiets ideologi som en kontinuerlig proces (He, 2020, s. 3). Xi beskrev den øgede particentralisering og økonomiske kontrol på den 19. partikongres som en efterstræbelse af reform på en mere ”systematisk” & ”holistisk” måde (Xi, 2017). Han beskrev her yderligere ”forbedringen” af ”Socialisme med kinesiske særpræg” via: *”(...) notable progress made in modernizing China’s system and capacity for governance.” (Xi 2017).* En af måderne hvorpå Xi har styrket partiet ”*capacity for governance*” gennem ”Top-level Design”, er ved at styrke såkaldte ”leading groups”. Siden 1980erne har især politbureauet & Kinas stående komite været de primære beslutningstagende instanser i landets parti/stats dualstruktur (He, 2020). Xi har dog siden 2013 væsentligt svækket både: politbureauet, den stående komite og statsrådet, til fordel for ”leading groups” yderligere under Xi’s egen personlige kontrol. Netop begrebet ”kapacitet” i forbindelse med regeringsmagt, lægger sig desuden meget op ad Manns beskrivelse af ”infrastrukturel magt” (Mann, 1984).

Konsekvenser for policyimplementering

Denne nye retning for koordineringen af Kinas policyimplementering har naturligvis haft konsekvenser for måden hvorpå eksperimentering i Kina foregår. Xi's reformer gennem "Top-level design" har, påstår flere, modvirket innovativt incitament blandt lokale officials (Teets & Hasmath, 2020, s. 51). Xi's antikorrupsionskampagne har desuden medvirket til en intern frygt i partiet, meget lig nødvendigheden af ideologisk korrekthed under Maos kulturrevolution (Fenby, 2019, kap. 23).

Teets & Hasmath beskriver motivationer for policyeksperimentering som værende tredelt: forfremmelse, normativitet & faktionalisme (Teets & Hasmath, 2020, s. 54-57). Deres beskrivelse lægger sig altså klart op ad en aktørbaseret magtmodel for policyeksperimentering hvori eksperimentering, ud over at være en normativ del af systemet, primært er et produkt af individuelt incitament i form af at fremme egen succes eller udvise overlegenhed over for modstridende faktioner. De beskriver desuden tre personlighedstyper som (delvis) forklaring på hvorfor lokal policyeksperimentering stadigvæk foregår under Xi, trods mindre institutionelt incitament: Den *autoritære* – som blot følger direktiver fra Xi Jinping, samt den *konsultative & entreprenøriske*, som stadigvæk søger at være innovativ trods modstand fra toppen (Teets & Hasmath, 2020, s. 57). Netop "policyentreprenøren" som aktørkategori, har spillet en central rolle i forskning vedrørende policyeksperimentering & innovation især før Xi. John Kingdon definerer policyentreprenører som folk villige til advokerer for et forslag eller ide og villighed til at investerer deres ressourcer, tid og nogle gange rygte i håb på fremtidig belønning, herunder implementeringen af reformer de ønsker gennemført. (Mertha, 2009, s. 996). Gennem "framing" af politiske problemstillinger var sådanne innovative personligheder, især før Xi, med til at influere eller til tider endda beslutte agendaen i en stadig mere pluraliseret politisk og økonomisk arena.

Andre argumenterer dog for at policyeksperimenteringen ikke i samme grad er faldet under Top-level design direktiverne under Xi. Der er i stedet sket en makroinstitutionel overgang fra "*experimentation under hierarchy*" → "*experimentation under pressure*" (Heffer & Schubert, 2023). Decentralisering og centralisering skal her ikke ses som modstridende instanser men snarere som en dikotomi indkapslet ved deres begreb "Political steering theory" – Beijings evne til at kontrollere lavere niveaus adfærd via "steering instruments" (Heffer & Schubert, 2023, s. 4). I stedet for at skabe incitamenter

for lokal innovation via forfremmelser og anerkendelse som under Deng, Jiang & Hu, forventes lokale officials nu at være innovative og entreprenøriske. I stedet for at belønne succesfuld innovation og eksperimentering, straffer Xi & partiet nu mangel på innovation:

”The policy experimentation literature highlights different manifestations of political risk that are unique to the Xi era: the risk of punishment under the auspices of Xi’s anti-corruption campaign; the risk of punishment if an experiment fails to meet targets; and the risk of punishment should an experiment unwittingly cross a central red line. To this we add one more: the risk of punishment for ignoring or shirking Xi’s repeated command to experiment.” (Heffer & Schubert, 2023, s. 5).

Resultatet herpå har været en policyeksperimentering præget af minimeret risici og dermed, kan det argumenteres, mindre innovative løsninger end som set under Deng, Jiang, eller Hu. Dette lægger an til spørgsmål vedrørende relevansen af både struktur & aktør, samt hvorvidt disse eksisterer uafhængigt af hinanden eller, måske mere realistisk, i en dialektisk process, hvor den ene har indflydelse på den anden. Under Xi ændredes incitamentet for innovation gennem strukturelle reformer, alligevel foregår innovation, ifølge Teets og Hazmath primært grundet policyentreprenører, altså en aktørbaseret forklaring. Heffer & Schubert derimod, søger en mere strukturbaseret forklaring gennem øget pres fra toppen snarer end incitament i form af belønninger.

Barry Naughton beskriver i denne sammenhæng, flere primære faktorer bag Kinas skift imod hvad han kalder ”grand steerage” under Xi. Herunder først og fremmest ideologisk fundament, strukturelle forandringer i økonomien samt partiets øgede politiske kapaciteter (Naughton, 2021, s. 4-7). Ved ideologisk fundament, refererer han her til det faktum at styring af økonomien ligger dybt i både Kinas og KKP’s ideologi.

Reformperioden under Deng & fortsættelsen heraf under Jiang & Hu, skal snarer, ifølge ham, ses som en anomali i kinesisk historie. Samtidigt er Kina, siden Deng, gået væk fra primært at være en manufakturbaseret økonomi, hvortil økonomisk autonomi og liberalisering ikke længere er lige så relevant. En anden relevant faktor der har medvirket til øget ”Steering capacity”, kunne forklares gennem den moderne teknologiske stats øgede infrastrukturelle magt, både i form af overvågning & informationsindsamling, men også implementering af direktiver oven fra – en process der måske i mindre grad var mulig under Deng Xiaoping i 1980erne (Naughton, 2021 og Heffer & Schubert, 2023). Partiet har

altså, siden Deng, øget sine politiske kapaciteter i form af blandt andet øget indsamling af information samt øget mulighed for implementering af reformer, altså deres "steering capacity" eller "infrastrukturelle magt" (Mann, 1984). Til sidst er finanskrisen i 2008 værd at henvise til idet denne i høj grad kan karakteriseres som det øjeblik hvori Kina og især den kinesiske befolkning for alvor mistede tiltroen til det vestlige økonomiske & politiske system (Naughton, 2021, s. 8).

Partiet & Policy Under Xi

Ligesom det var tilfældet under Deng, og Mao før ham, udviste Xi Jinpings reformer endnu engang Kinas kommunistiske partis kapacitet for innovation og forandring. KKP og Xi forbliver i denne sammenhæng den central instans i den politiske og økonomiske sfære hvori policyprocessen fandt og finder sted. I forbindelse med analysen af Dengs reformer i Kinas "opening up" periode, opstod spørgsmålet om hvorvidt reformernes succes for Kinas vækst var på *trods* af eller på *grund* af partiet & Deng. Samme spørgsmål gør sig relevant i forbindelse med Xi Jinping. I endnu højere grad end Deng, må Xi som person tildeles en stor del af "ros" eller "kritik" alt efter ens syn på Kinas udvikling politisk og økonomisk siden 2012. Ikke desto mindre må Kinas øgede vækst, og teknologiske udvikling også påpeges samt dets relevans for Xi's mulighed for reelt at udøve den infrastrukturelle og despotiske magt der karakteriserer Kinas "autoritære" system. For at gå et skridt nærmere de konkrete reformer der har fundet sted ude i Kinas amter & byer via Xi's "Top-level Design", er det endnu en gang relevant med en case study.

Kunshan – Case Study

Policyeksperimentering kan typisk opdeles i to primærkategorier – "top-down" & "bottom-up". Top-down policy eksperimentering, eller "mobilization-style" omhandler direktiver ovenfra, hvor lokale regioner eller provinser bliver pålagt at eksperimentere. Etableringen af "Special Economic Zones" under Deng, eller "Belt and road initiative" under Xi, er begge klare eksempler herpå. Bottom-up, eller "spontaneous" derimod, omhandler eksperimentering nede fra, ofte drevet frem af lokale innovative policyentreprenører (Heilmann, 2007, s. 9). Det kan dog argumenteres at denne distinktion er "meningsløs" idet: *there is a strong element of both, local initiative and central sponsorship, in the*

initial stages of major experimental efforts. Neither works without the other." (Heilmann, 2007, s. 10). Andre påstår derimod at research indtil videre har undermineret relevansen af lokal government i policyeksperimenteringsprocessen (Ye & Wu, 2022) Distinktionen giver altså anledning til forskningsmæssig uenighed, ikke desto mindre er det en relevant distinktion at have i mente ved følgende case study - Kunshan.

Kunshan før Xi Jinping

En hver succesfuld bottom-up policy kræver støtte fra staten, informationsasymmetri er her et centralt problem, grundet Kinas massive bureaukrati. Som beskrevet tidligere kræver Kinas komplekse bureaukratiske "grid" bestående af både vertikale og horisontale strukturelle instanser, koordinering oven fra, for at reelle løsninger på problemer kan opnås (Oksenberg & Lieberthal, 1988). Initiering af policyeksperimentering nede fra præsenterer derfor en multitudine af problemstillinger.

Løsningen herpå er ekspansion af center-lokale networks (mellem Beijing & provinser). Dette kan gøres på flere måder, idet en nexus af strategier giver lokale policyentreprenører mulighed for at opnå "central opmærksomhed". Kunshan er her et klart eksempel på et amt med vedvarende succes i bottom-up policy eksperimentering, både før og under Xi Jinping-administrationen (Ye & Wu, 2022, s. 15-16). Kunshan har konstant promoveret eksperimental policy siden 1980'erne med stor succes.

Kunshan er lokaliseret i den sydøstlige Jiangsu-provins mellem Suzhou & Shanghai og var i starten af 1980'erne, ligesom det meste af Kina, en underudviklet agrisk økonomi. De sidste fire årtier har dog været præget af industrialisering og vækst fra 0,13 mia. USD i 1978, til 60 mia. USD i 2020 (Ye & Wu, 2022, s. 6). Kunshan er nu i toppen af Kinas industrielle produktionscentre med en succesfuld eksportorienteret model samt en høj grad af direkte udenlandsk investering, især fra Taiwan. Alt dette er, blandt andet, blevet drevet frem siden 1980'erne af fast bottom-up eksperimentering samt lokal innovativ policy-initiering. Kequan Wu, var her en central repræsentativ figur for policyinnovation i Kunshan (Ye & Wu, 2022, s. 7). Han søgte at accelerere industrialiseringsprocessen via sin arbejds erfaring i den centrale regering, hvilket mindskede den center-lokale informationsasymmetri. Dette var essentielt, idet Kunshan ikke var en del af de oprindelige top-down nationale SEZ-etableringer i 1980'erne.

Wu opsatte i 1984 en lokal SEZ uden autorisering eller finansiering fra Beijing, hvilket var en massiv politisk risiko. SEZ'en opnåede dog nok succes økonomisk, til at få positiv opmærksomhed fra Beijing, herunder Zhao Ziyang, hvortil center-lokal relationen blev styrket (Ye & Wu, 2022, s. 9). Af denne årsag blev Kunshan i forbindelse med en ny omgang af opening up reformer i 1992, det første amt til at blive en del af den nationale gruppe for ETDZ (National Economic and Technological Development Zones) eksperimentering. En central del af deres succes kom (ligesom Kina generelt i 1980erne), fra "Foreign direct investments (FDI). Kunshan formåede grundet deres stærke policyentreprenørpersonligheder, deres stærke netværk, samt deres lave manuafakturomkostninger, at tiltrække direkte investering fra Taiwan, i forbindelse med produktion af informations-og kommunikationsteknologi (Ye & Wu, 2022, s. 6). Dette havde den yderligere konsekvens at flere Taiwanesiske forretningsmænd slog sig ned i området, hvilket yderligere styrkede Kunshans netværk.

Ikke tilfreds med dette, ledte Binlong Xuan i 1997 en government trip til Japan og Taiwan for bedre at forstå deres "Export processing zones" (EPZ), hvilket var med til at medføre godkendelse af EPZ policy innovation i Kunshan blot tre år senere (Ye & Wu, 2022, s. 10). Kunshans succes var i høj grad et produkt af deres villighed til at eksperimentere og påtage sig risici. Samtidigt havde deres oprindelige succes en "snow ball effect" idet succes førte til bedre netværk hvilket medførte mere succes osv. I denne sammenhæng var Kunshan god til at "frame" lokale problemer rigtigt, hvilket er en central del af policyentreprenørprocessen (Mertha, 2009).

Kunshan under Xi Jinping

I 2013, blot ét år inde i Xi's regeringsperiode, skete der en essentiel institutionel forandring i Kinas bureaukratiske system – etableringen af "Joint Inter-ministrial Provincial Conference" (JIMPC) (Ye & Wu, 2022, s. 13). Dette repræsenterede en central:

"Innovation within the Weberian hierarchical administrative levels, particularly in China's five-layer government structure. Authorized by the state council and led by the NDRC, the Jiangsu Provincial Government and various central ministries joined together and established policies for the KEZ each year, starting in 2013." (Ye & Wu, 2022, s. 13).

Formålet herved var at institutionalisere center-lokale relationer – ”Top-level design”. I 2021, næsten et årti efter dets etablering, har Beijing autoriseret mere end 100 forskellige ”items”, som skal sættes i kraft gennem Kunshans Economic Zone (KEZ) (Ye & Wu, 2022, s. 13). Trods makro-institutionel reformering under Xi, fortsætter policyinnovation og eksperimentering i Kunshan altså stadigvæk. Dette stemmer i høj grad overens med Schubert & Heffers beskrivelse af overgangen fra ”Experimentation under hierachy” → ”experimentation under pressure (Schubert & Heffer, 2023). Policyeksperimentering-og innovation synes altså hverken at være ophørt eller mindsket i nogen signifikant grad under Xi, sammenlignet med Dengs ”opening up periode”. Snarer har makroinstitutionel forandring under Xi’s ”Top-level design”, medvirket til en ny form for policystruktur, præget af yderligere pres oven fra i form af partidirektiver & antikorrruption, samt yderligere sammenkobling af partiets centrale magtapparat og den semi-autonome lokale økonomi. Ikke desto mindre udviser Kunshan-eksemplet også relevansen af behavioristiske aktørfaktorer såsom policyentreprenører. Mere realistisk fremkommer det, at struktur og aktør begge er gensidigt forstærkende instanser i forbindelse med policyeksperimentering og innovation. En dialektisk process præget af en multitudine af faktorer, herunder statens infrastrukturelle & despotiske magt, rationalitets-og magtmodellen, samt statens bureaukrati og ledelse (aktør/struktur), synes alle at spille en rolle.

Hvor Kunshan er et tydeligt eksempel på lokal policyeksperimentering der formåede at fortsætte, om end i en anden institutionel form, Under Xi, kan vi samtidigt observere flere områder hvori Xi’s ”Top-level design” har medført forandrede behavioristiske funktioner. Foshan & Ganzhou, to eksempler på byer i Kina med forskellige personlighedstyper i ledelsen og grader af policyeksperimentering før Xi (Teetz & Hazmath, og Schubert & Heffer). Foshan var et amt med en lang historie af bottom-up policyeksperimentering og med en entreprenørisk leder. Ganzhou derimod var et mere underudviklet amt med mindre tilbøjelighed til at eksperimentere, især efter 2015. Ikke desto mindre kan indflydelsen af Xi Jinpings ”Top-level design” & ”experimentation under pressure”, ses i begge regioner. Foshan hyrede udlændinge som led i en ny (tvungen) innovationsmetode for at tiltrække direkte udenlandsk investering (FDI). Ganzhou derimod tilbød attraktive skattefordele med henblik på samme mål. Institutionel pres fra Beijing & Xi, medførte

altså, i forbindelse med Kunshan, Foshan & Ganzhou, adfærdsændring i forbindelse med policyimplementering. (Heffer & Schubert, 2023).

Xi's øgede pres oven fra på de lokale regeringer, medførte her øget innovation, selv i byer med mere autoritære autokratiske ledere. Dette synes yderligere at bekræfte teorien om "experimentation under pressure". Trods diskursen vedrørende Xi's reformer som en ny retning for Kina eller en forsættelse af reformer under Hu, kan vi i forbindelse med policyeksperimentering i Kunshan, se en klar makroinstitutionel forandring finde sted under Xi, uden tvivl præget af hans øgede magtcentralisering i partiet gennem "Top-level design". Hvorvidt centraliseringen af den politiske & økonomiske magt i partiet under Xi, repræsenterer en afvigelse fra tidligere ledes doktriner eller blot en intensivering af allerede eksisterende reformer, har endnu ikke opnået konsensus i den kontemporære forskning. Alligevel kan vi konkludere at Xi's Top-level design, om ikke andet repræsenterer en afvigelse fra Dengs "Opening up" og "Crossing the river by feeling for stones" i 1980ernes Kina. Policy eksperimentering fortsætter dog, af både aktørmæssige & strukturmæssige årsager – individuelle personligheder & pres fra toppen, blot på en anden måde, og inden for en anden ramme, end førhen.

Diskussion

Forskelle & Ligheder

Som fremvist af forløbne analyse, har Kinas økonomiske sektor, herunder især policyimplementering & eksperimentering, undergået markante forandringer siden partiets magtovertagelse i 1949. I forbindelse med Deng Xiaopings ledelse fra 1978 til 1989, kan vi se en høj grad af øget lokal autonomi, især i forbindelse med økonomisk reformering. Partiet overgik i denne periode til en mere økonomisk orienteret magtinstans fra en mere kulturel-ideologisk en, som set under Maos kulturrevolution. Samtidigt illustrerer Kinas landbrugsreformer og SEZ'er, en klar økonomisk liberalisering, præget af et (relativt) mindre kontrollerende kommunistisk parti. Under Xi Jinping derimod, kan vi se en klar "tilbagetrukket" til Kinas karakteristiske ledelse under Mao – et parti i centrum af det politiske & økonomiske liv.

Dette eksemplificeres tydeligt ved policyprocessens forandringer – overgangen fra "experimentation under hierarchy" → "experimentation under pressure" (Heffer & Schubert, 2032). Samt ved de makroinstitutionelle eller bureaukratiske reformer, såsom etableringen af landbrugsreformer & SEZ under Deng eller Top-level design & "Xi Jinping Thought" under Xi. Daqing & Shenzhen casestudy viste i mere konkrete træk de samme tendenser i policystrukturen under Deng, på samme måde som Kunshan ved etableringen af JIMPEC, gjorde det under Xi. Dette er de primære træk, hvorved Kina & policy adskiller sig under henholdsvis Deng & Xi, ikke desto mindre er der dog også markante ligheder og flere nuancerede aspekter af Kina, partiet og policy under dem begge.

Policy-udvikling i diverse zoner

I forløbne analyse er flere amter & byer blevet analyseret med henblik på at bringe policyimplementering & eksperimentering fra det abstrakte plan til det konkrete. Ved at se på oliefelterne i Daqing under henholdsvis Mao & Deng, var det muligt at få indblik i den centrale relevans af partiet, i form af faktionalisme & lederfigur. Men også bureaukratiet i form af mulighed for koordinering & implementering via diverse institutioner i både det vertikale og horisontale grid af Kinesisk bureaukrati (Oksenberg & Lieberthal, 1988). Shenzhen gik, som den første SEZ, fra at være en agrikulturel by uden en industriel & avanceret økonomi, til at være en økonomisk guldmine under Deng "opening up" reformer

og er, i dag, kendt som Kinas "Silicon Valley", hvilket tydeligt eksemplificerer dets centrale placering i Kinas økonomi (Ni & Kamiya, 2019, s. 1).

På et institutionelt plan har byen siden hen, under Xi, oplevet et øget niveau af innovation siden 2013, ved implementering af såkaldte "trial measures and practises" i fire aspekter af deres selverklærede socialistiske markedsøkonomiske system (Ni & Kamiya, 2019, s. 10). Samtidigt har Xi-regeringen introduceret flere tiltag for at øge business startups, investeringer & teknologisk innovation. I samme sammenhæng er Shenzhen vokset til toppen af Kinas finansielle & teknologiske sektor, med en vækst i BNP på 12,2% mellem 2012 – 2017 (Ni & Kamiya, 2019, s. 11). Et tydeligt eksempel på udviklingen i Shenzhen siden 1980'erne, er "Shekou Industrial Zone". Som den første zone til at implementerer Deng "opening up reformer", Shekou har siden både geografisk – fra 1,25 km² – 10,85 km², og institutionelt – fra en sekundær industriel sektor til en tertiær sektor siden 2014, hvor de igen stod centralt i Kinas økonomiske udviklingsproces, da de blev inkluderet som en "free trade zone" som del af Kinas fortsatte udviklingsstrategi under Xi (Ni & Kamiya, 2019, s. 16).

Samme tendens kan ses i Kunshan. På trods af deres forskellige baggrunde i opstart – Shenzhen blev udvalgt oppe fra og er derved et tydeligt eksempel på "Top-down" policyeksperimentering, hvorimod Kunshan i højere grad eksemplificerer "Bottom-up" policyeksperimentering, kan samme makroinstitutionelle forandring under Xi ses. I Kunshan fremgår det ved etableringen af JIMPEC i 2013, og i Shenzhen ved implementeringen af såkaldte "trial measures and practises" (Ye & Wu, 2022 og Ni & Kamiya, 2019,). Shenzhen er her et karakteristisk eksempel på relevansen af konsensus fra toppen af jf. magtmodellen, hvor Kunshan i højere grad viser relevansen af individuelle aktører i policyimplementering. Herved kan vi vise, at policy i Kinesisks sammenhæng, som så mange andre steder i verden er et produkt af en multitude af faktorer, herunder aktør og struktur, samt bureaukrati og historisk sammenhæng. Både Shenzhen & Kunshan viser at policyinnovation & eksperimentering er fortsat, og til tider ekspanderet under Xi. Samtidigt viser det dog også tendensen til øget interaktion & relation mellem parti, stat & privat økonomisk sektor. Xi's "Top-level design", stræber imod fortsat og til tider øget innovation & udvikling i Kinas økonomi, men ikke med den samme store grad af autonomi, som set under Dengs "Opening up periode". Ligeledes kan vi dog gennem både Ganzhou & Foshan se relevansen Xi's "Top-level design" har haft på zoner både med

tendens til policyeksperimentering, samt mangel herpå. Dette synes at give anledning til skepsis vedrørende graden af relevans individuelle policyentreprenører kan have i et Xi-domineret Kina.

Hvor Daqing primært blev brugt for at sætte perspektiv på den bureaukratiske forandring der fandt sted under Deng, er både Shenzhen, Kunshan, Foshan & Ganzhou, blevet brugt specifikt for at forstå den forandring i policyprocessen Xi's reformer har medført.

Shenzhen fremhæves ofte som et eksemplarisk eksempel på kinesisk eksperimentalpolicy, ikke desto mindre viser analysen af både Kunshan, Ganzhou & Foshan, at ingen af de brugte case studies, umiddelbart kan beskrives som "extreme cases" eller "black swans", (Flyvbjerg, 2006, s. 228-231). Tværtimod repræsenterer Shenzhen & Kunshan interessante og komplementære modstykker til hinanden. Shenzhen som "top-down" og Kunshan som "bottom up" policyeksperimentering, viser et virvar af lignende tendenser under Deng & Xi. På denne måde virker de som gensidige falsifikationsmekanismer, idet vi gennem dette kan se at de makroinstitutionelle forandringer under Xi, ikke udelukkende har at gøre med eksperimentalzonens baggrund. Samtidig virker Foshan & Ganzhou yderligere bekræftende på Heffer & Schuberts teori om "experimentation under pressure" (Heffer & Schubert, 2023). Andre cases kunne ligeså have været relevante i denne sammenhæng, især Shanghai kunne have været en interessant genstand for analyse. Ikke desto mindre synes de generelle tendenser fremvist i analysen, både teoretisk og i relation til case studies, herunder antallet heraf, at fremvise en vis grad af legitimation til analysens hypotese og konklusion.

Hvorvidt Kinas øgede politiske pluraliseringsproces, som beskrevet af Mertha, er, formindsket eller blot forandret må ventes at se (Mertha, 2009). Dette giver anledning til skepticisme vedrørende begrebet "fragmenteret autoritarisme" som akkurat beskrivende for det kontemporære Kina. Ikke desto mindre ses stadigvæk en høj grad af hvad Guangbin Yang kalder "demokratisk centralisme i den politiske sektor, og føderalisme i den økonomiske sektor", selvom, kan det argumenteres, disse ikke længere synes nær så separate som førhen (Yang, 2022). Ifølge Naughton skal dette dog blot ses som en fortsættelse af Kinas historiske samfundsstruktur, hvori Dengs reformer, i højere grad skal ses som en anomali i historien (Naughton, 2021).

Ideen om en såkaldt "Spirit of Chinese Politics", som beskrevet af Lucian Pye, allerede i 1971, synes umiddelbart at have merit (Pye, 1971). Kina synes at have karakteristika af en

sovjetisk-inspireret partistruktur, tilpasset den kinesiske kultur & ånd og siden Deng, med en højere grad af økonomisk decentralisering & autonomi, eller pragmatisme. Med andre ord: Kina har formået at bevare en sovjetisk inspireret politisk struktur, tilpasset Kinas historisk-kulturelle realiteter og baggrund, uden den ideologiske ”spændetrøje” der karakteriserede både Sovjetunionen og Kina under Mao. Hvorvidt Xi passer ind i denne tendens, eller repræsenterer en ny retning, må historien vise.

Kina, partiet & fremtiden

Den forlagte beskrivelse & analyse af, policyimplementering & eksperimentering under henholdsvis Deng Xiaoping & Xi Jinping – ”crossing the river by feeling the stones” & ”Top-level design”, har udpenslet de markante forskelle & ligheder mellem de to personer & perioder. Ikke desto mindre synes at mangle en diskussion vedrørende den arena hvori hele processen finder sted. Det kontemporære Kina kan forstås på mange måder, med mange dertilhørende begreber. Oksenberg & Lieberthal beskriver Kina under Deng som præget af ”fragmenteret autoritarisme”, et begreb som stadigvæk bruges den dag i dag (Oksenberg & Lieberthal, 1988). Analyserer man Kina ud fra Thomas Manns teori om statsmagten, kan Kina bekvemmeligt placeres i den ”autoritære” kvadrant, grundet dets højre grad af både infrastrukturel & despotisk magt (Mann, 1984). Heilmann beskriver policyprocessen som ”Experimentation under hierachy” (Heilmann). Heffer & Schubert derimod, beskriver denne process, under Xi, som ”Experimentation under pressure” (Heffer & Schubert). Alle teorier & beskrivelser synes at have to ting til fælles, (1) de beskriver alle Kinas system som autoritært, (2) de er alle beskrivelser foretaget fra et vestligt perspektiv. Dette giver anledning til en diskussion vedrørende validiteten af denne karakterisering.

Netop det ”autoritære” aspekt af det kinesiske system som beskrevet af den mangfoldige del af vestlig forskning, har skabt megen basis for forundren og ufuldendte hypoteser vedrørende Kinas politiske udvikling. Den ofte citerede hypotese i vestligt samfundsforskning om at en voksende middelklasse og en befolkning med øgede økonomiske muligheder, vil medføre en politisk pluraliseringsprocess konkluderende i liberalt demokrati, virkede sandsynligt i perioden efter Mao og op til Xi. Flere bøger skrevet under Jiang Zemin og Hu Jintao, udviser disse tendenser i deres fremtidsforudsigelse for Kina (Lampton, 2014 & McGregor 2010). Disse forudsigelser har

dog vist sig fejlslagne siden Xi's reformering af Kina og centralisering af magten siden 2012. Der er i denne sammenhæng opstået to skoler præget af forskningsmæssig uenighed vedrørende stabiliteten af "autoritære" regimer. Den ene påstår at autoritære systemer er ustabile på lang sigt:

"To those who subscribe to regime theories, authoritarian states are structurally fragile because of their lack of a democratic mandate, near absence of oversight, systematic disinformation and over-reliance on coercion" (Tsang & Cheung, 2022, s. 226).

Den anden derimod fremsætter netop Kina som modbevis på autoritære og udemokratiske systemers manglende stabilitet:

"In sharp contrast, advocates of authoritarian resilience see public opinion surveys throughout the 2000s as confirming that most Chinese citizens embrace the regime. Whether owing to material improvements to living conditions, successful propaganda and/or effective coercion, the mainland of China has experienced no mass democracy protests since 1989. The rectification-cum-anti-corruption drive and the rise of China have made Xi genuinely popular" (Tsang & Cheung, 2022, s. 226).

Kunshan, Shenzhen, Foshan & Ganzhou, viste sig alle at være eksempler par excellence, for at se den makroinstitutionelle reformering der havde fundet sted i policyinnovation og eksperimentering af Kina under Xi's "Top-level Design". Øget pres oven fra, øget indblanding i alle aspekter af policyprocessen og øget centralisering af magten i partiet og Xi selv, generelt (He, 2020). Sagt fra et mere teoretisk perspektiv, øget infrastruktur & despotisk magt, ergo har Kina fortsat, hvis ikke yderligere forøget, graden af "autoritarisme" i deres system (Mann, 1984).

Hvorvidt Kina i realiteten kan karakteriseres som "autoritært" afhænger dog i høj grad af synet på dette begrebs validitet. Guangbin Yang anerkender, ligesom både Oksenberg & Lieberthal og Heilmann, dualismen i det kinesiske system mellem den relativt frie økonomiske sektor og den stærkt centraliserede politiske sektor. Guangbin Yang beskriver dette system som: demokratisk centralisme i den politiske sektor og føderalisme i den økonomiske sektor (Yang, 2022, s. 241). Den centrale forskel her, er karakterisering af det politiske system, hvilket af vesten karakteriseres som autoritært og dermed modstridende

med demokrati, i hvert fald den vestlige konception af dette. Hvorimod Yang, synes at beskrive Kina som demokratisk. Xi's øgede politiske & økonomiske centralisering under "Top-level design", er nemlig ikke en afvigelse fra Deng, ifølge Yang. Tværtimod Kina forbliver ifølge ham et demokrati, i samme hvis ikke højere grad end i vesten. Vesten har, skriver Yang, omdefinert begrebet "demokrati" til at omhandle elektorale valg af ledere, snarere end "folkestyre" som begrebet oprinder fra. Hvor Kina er et "electoral democracy" er Kina, ifølge Yang et "consultative democracy" idet Kinas kommunistiske parti repræsenterer og responderer til det kinesiske folk (Yang, 2022 s. 234-238). Begrebet "autoritarisme" er blot, ifølge ham, en del af en "familie" af begreber der defineres ud fra hvad det ikke er – vestligt liberal demokrati:

"This is the duality of political system, democracy, and non-democracy. Democracy is liberal democracy, and nondemocracy is a "family concept", including Fascism, totalitarianism, communism, authoritarianism and so on"
(Guangbin, 2020, s. 8).

Kinas parti er, skriver han, demokratisk, idet det repræsenterer folkets interesser, både på individuelt & klasseplan. At karakteriserer et land som autoritært er, ifølge Yang, blot en måde at delegitimere en stat der ikke stemmer overens med den vestlige konsensus. Samtidigt, er det kinesiske system dog præget af en stærk statsmagt, hvilket ikke, ifølge Yang, er en trussel for demokratiet, idet det tværtimod fungerer som en stærk magtinstans der kan sikre balance i samfundet og ikke lade sig styre af "økonomiske interesser", ligesom lobbyisme i vesten (Yang, 2022, kap. 5). Kinas stærke statsstruktur under partiet, samt deres hierarkiske vertikale system, karakteriseres af vesten som modstridende med demokrati, men ifølge Yang er en sådan stat & parti netop essentielt for at sikre folkets interesser:

"The main body of a country includes government, market, and society. Among them, when the government power is too strong, the market and the society will lose vigor and even be drowned out; if the capital power in the market is too strong or the society is fragmented, no matter how good the government's policy is, it cannot work. Therefore, only the system that harmonizes the three will have the desired development capability. (...) The Chinese system harmonizes the state, society, and market organically, (...) (Yang, 2022, s. 64).

Hvor lande som Kina, ifølge vesten, er autoritære, er lande i vesten, ifølge Kina, oligarkiske – altså styret af økonomiske interesser. Kinas dualistiske system med centraliseret magt i partiet, med samtidigt markedsøkonomi, giver dem mulighed for at føre en mere visionær makroøkonomisk politik. Fra et liberalt-vestligt perspektiv, består samfundet af individer, hvortil elektoral demokrati er af moralsk nødvendighed. Fra et marxistisk perspektiv derimod, består samfundet af klasser, og enhver fokus på individer, som i vesten, er blot til fordel for dem som allerede har kapitalen. Demokratisk centralisme, bliver herved en måde hvorpå partiet kan ”harmonisere” og ”balancere” samfundet. Samtidigt, er det værd at benævne, at Xi’s fokus på ”common prosperity” & ”National rejuvenation” (*chu xin*), er populært internt i Kina, især blandt ungdommen. Tiltroen til Kina og partiets fremtid er desuden markant højere end i vesten (Eric Li, 2021). Derfor skal vi være påpasselige med at proppe vestlige begreber ned over Kina såsom autoritarisme, hvis egentlige definition, kan det argumenteres, blot er modstrid med vestlige demokratiske principper.

Er Kina succesfuldt på trods af eller på grund af partiet?

Den umiddelbart uundgåelige multipolare verdensorden, som vi er på vej ind i, giver anledning til en nødvendig grad af skepticisme vedrørende den liberal-demokratiske universalisme som har præget vesten siden 1945, og det meste af verden siden 1991. En analyse af Kina, kræver en revurdering af de forudindtagetheder som har præget vestlig forskning i lang tid, herunder den uundgåelige demokratisering som en voksende middelklasse bringer, samt elektorale demokrati som basis for alle moralske samfund. Kinas system, hvorvidt det karakteriseres som demokratisk eller autoritært, har umiddelbart vist sig succesfuldt både økonomisk, i form af fortsat vækst, og politisk i form af mindre korrupsion, forsat stabilitet, samt øget indflydelse på den geopolitiske scene. Men hvorvidt denne succes er på trods af systemet, på grund af systemet, eller måske begge dele, er svært at konkludere.

Hvorvidt Kina har modbevist hypotesen om deres umiddelbare tiltræden imod vestlig liberalt demokrati hersker der ingen tvivl om. Et tydeligt eksempel herpå er Xi’s udstede dokument nr. 9 til alle cadres i partiet i 2013, der advarede imod ”farlige ideologiske trends” (Tsang & Cheung, 2022, s. 227). Herunder blandt andet: ”vestligt forfatningsdemokrati”, ”neoliberalisme”, ”vestligt syn på journalistik” og ikke mindst ”et hvert negativt syn på Dengs ”opening up” periode, og den socialistiske natur af kinesisk

socialisme". Meget lig Guangbin Yangs beskrivelse, kommer Xi fremtidige demokratiseringsønsker i forkøbet, ved at fremhæve det nuværende Kina som allerede demokratisk, dog på en måde der stemmer overens med kinesisk kultur og historisk realitet. På samme måde som Deng i sin tids fremsatte "socialisme med kinesiske særpræg" som ikke modstridende med Marx, men blot Marx tilpasset til Kina (Deng 1985 & 1992).

Centralisering af magten i Xi som person har frembragt et virvar af fordele for nedkæmpelsen af intern korrupsion i partiet samt mulighed for en mere aggressiv vision for Kinas fremtid politisk og økonomisk. Ikke desto mindre har det i samme grad medvirket til fremtidig politisk uro, i hvert faldt så længe Xi ingen afløser har fundet sig. Centralisering af magt som politisk purge af truende elementer har cementeret Xi's status som absolutte magtinstans i partiet. Det har dog samtidigt recentraliseret ikke bare magten men også den politisk stabilitet af Kina i én mand. Sidst dette blev set, var under Mao, hvis død i 1976 medførte et "interregnum" af den politiske magt. Frygten er et lignende, eller måske værre, resultat efter Xi.

Reformperioden under Deng var også præget af én mands visioner, men dog en mand hvis ledelse i højere grad var præget af uddelegering, decentralisering & ikke mindst liberalisering (af økonomien). Interne faktioner var uenige med Deng, herunder især den "konservative" ledet af Chen Yun (Naughton, 1991). Ikke desto mindre var Dengs magt i partiet, på samme måde hans reformer i policyprocessen, ikke nær så autokratiske & centreret i én person, som vi kan se det under både hans forgænger Mao, og ikke mindst Xi Jinping. Undersøgelsen af policyprocessen har fremvist et lignende perspektiv.

Konklusion

Ud fra forhenværende analyse og diskussion, kan følgende konkluderes:

1. Kinas økonomiske sektor, herunder især i forbindelse med policyprocessen, var under Deng Xiaopings regeringsperiode fra 1978-1989 præget af decentralisering, eksperimentering og innovation, en process der synes at være forsat under både Jiang Zemin og Hu Jintao.
2. Kinas reform-og policyimplementering har oplevet markante forandringer siden Xi Jinpings overtagelse af partimagten i 2012, hvortil denne proces involverer centrale forskelle sammenlignet med Dengs Xiaopings "Opening up" periode i 1980erne.
3. Policyprocessen og dens udvikling i Kina er ikke blot et produkt af magtpolitik eller rationelle løsninger på problemer, men skal forstås i en bredere kontekst. Statens struktur, herunder partiapparats ledelse, samt den makro-og mikroinstitutionelle forandring i bureaukratiet var essentielt i denne forandring og tidligere case studies, herunder især Daqing, eksemplificerer dette tydeligt.
4. Policyprocessen, herunder implementering og eksperimentering har to primære udgangspunkter. "Bottom-up" & "Top-down". I begge tilfælde er både struktur (bureaukratiet) og aktør (Individuelle personligheder både i toppen såsom Deng & Xi, men også længere nede i form af policyentreprenøren), centrale elementer. Disse foregår ikke uafhængigt af hinanden men snarer i en dialektisk process hvor begge påvirker hinanden gensidigt.
5. Hvor Deng Xiaopings regeringsperiode var præget af "crossing the river by feeling the stones" altså decentralisering, eksperimentering og innovation, er Xi Jinpings regeringsperiode tværtimod præget af mere kontrol oppe fra og mere magtcentralisering i én person, karakteriseret ved "Top-level design" og "Xi Jinping thought", hvilket har haft en markant effekt på policyprocessen.
6. Denne bureaukratiske og institutionelle forandring under Xi Jinping, har ikke medført manglende Policyeksperimentering og implementering, men snarer en ny struktur hvori dette foregår karakteriseret ved "pres" oven fra snarer end "incitament", som under Deng Xiaoping. Ved at kigge på især Kunshan, men også i mindre grad, Shenzhen, Ganzhou & Foshan, har denne forandring tydeligt blevet fremvist & eksemplificeret.

7. Succesen af disse reformer, synes ikke at have været på trods af Kinas system (partiet & bureaukratiet), men snarer uafhængigt af eller måske endda *på grund af* systemet.

8. Overgangen fra "experimentation under hierachy" og "crossing the river by feeling the stones" til "Experimentation under pressure" og "Top-level design" synes i denne sammenhæng, ikke at have påvirket hverken Kinas økonomiske vækst, politiske stabilitet, eller Xi's egen popularitet i en negativ retning.

9. Punkt 7 & 8 kan give anledning til skepticisme vedrørende den hyppige negative karakterisering af Kina som "autoritært" af vestlige forskere samt selvreflektion vedrørende pareto-optimaliteten af vestlig politisk-og økonomisk liberalisme.

Alle disse punkter illustrerer både karaktering af Kinas politiske- økonomiske system, samt relevansen af partiets ledelse samt statens struktur for både at kunne karakteriserer denne udvikling samt forstå den i kontekst. Kina har siden de "100 års ydmygelses" afslutning ved kommunistpartiets ophøjelse til magten i 1949, søgt igen at blive den stormagt der har præget det meste af deres historie. Mao efterlod med sine reformer, herunder især "Det store skridt fremad" Kina i økonomisk ruin. Deng Xiaopings påbegyndte efter sin magtovertagelse i 1978 en markant reformering af både partiet og økonomien. Incitamentstrukturer i form af delvis privatisering af landbruget via det såkaldte "Household responsibility system, var et centralt eksempel herpå. Samtidigt påbegyndte Kina, under Deng, en "åbning op" af økonomien for direkte udenlandsk investering (FDI), præget af eksperimentale zoner (SEZ). Disse reformer medførte markant vækst i Kinas økonomi og påbegyndte i høj grad en æra i kinesisk politik præget af en yderligere deltagelse på den globale scene, især økonomisk – ved en større deltagelse i det globale marked. Samtidigt blev kinesisk policy præget af hvad Oksenberg & Lieberthal, i sin tid kaldte "Fragmenteret autoritarisme". Netop brugen af SEZ'er blev også en essentiel del af den kinesiske policyproces og økonomi generelt. Sebastian Heilmann publicerede i 2017 en artikel ved navn "Experimentation under hierachy" som yderligere beskrev og teoretiserede dette fænomen. I samme periode fulgtes Kinas økonomiske vækst af en sammenhængende grad af politisk pluralisering, som beskrevet af Mertha i 2009. Magten var i denne periode i højere grad i partiet snarer end i enkeltpersoner som set under Mao, hvortil graden af despotisk magt, i mindre grad karakteriserede Kina i denne periode.

Efter Xi Jinping opnå posten som generalsekretær i partiet og præsident i regeringen i 2012, var der iblandt vestlige forskere en formodning om at denne politiske

pluraliseringsprocess og økonomiske decentralisering, ville fortsætte. Xi påbegyndte dog hurtigt efter sin magtovertagelse markant makroinstitutionel reformering af både partiapparat, regeringen, og policyprocessen. Perioden under Xi, var præget af en yderligere kontrol "oppe fra", altså i partiet over både den politiske og den økonomiske sfære. Dette blev beskrevet som "Xi Jinping Thought" hvilket blev indskrevet i den kinesiske forfatning i 2017, og "Top-level design", hvilket repræsenterede en økonomisk og politisk struktur yderligere præget af magtcentralisering i partiet og ikke mindst Xi selv. Dette medførte dog ikke mindre innovation i policyprocessen, men snarere en ny struktur hvori policyinnovation, eksperimentering og implementering, fandt sted. Heffer & Schubert karakteriserede denne process som en overgang fra hvad Heilmann i sin tid kaldte "Experimentation under hierarchy" til "Experimentation under pressure". Kunshan, Ganzhou & Foshan er alle eksempler herpå. Policy i Kina er altså en process og struktur præget af en multitudine af faktorer. Herunder faktionalisme, lederskikkelser, bureaukratisk struktur, og policyentreprenører – processen er altså både aktør-og struktur præget. Netop beskrivelsen af Kina som "autoritært" har dog opnået modstand fra nogle forskere, herunder Guangbin Yang, som med sin bog "Historical dynamics of Chinese politics" søgte at forsvare det kinesiske system. Netop den store økonomiske succes og politiske succes Kina har formået at opnå under et "autoritært" etpartistater, samt den popularitet partiet og Xi selv synes at have iblandt den vestlige befolkning, giver anledning til skepticisme vedrørende den liberal-demokratiske universalisme, som længe har været central i den vestlige forskning.

Litteratur

Bøger

- Deng, X. (1985). *Build Socialism with Chinese Characteristics*.
- Fukuyama, F. (1992). *The End of History and the Last Man*.
<http://ci.nii.ac.jp/ncid/BA14011847>
- Lieberthal, K., & Oksenberg, M. (1988). *Policy Making in China*. Princeton University Press.
- Osborne, M. W. (1986). *China's Special Economic Zones*. Development Centre of the Organisation for Economic Co-operation and Development ; [Washington, D.C. : OECD Publications and Information Centre.

Forskningsartikler

- Atkinson, R., Batson, A., Blanchette, J., Callahan, M., Coffin, D., Crosby, D., Eaton, S., Evenett, S., Hsieh, C.-T., Ikenson, D. J., Kennedy, S., Kroeber, A. R., Leutert, W., Milhaupt, C. J., Naughton, B., Norris, W., & Reade, C. (2021, oktober). *Chinese State Capitalism : DIAGNOSIS AND PROGNOSIS*. <https://csis-website-prod.s3.amazonaws.com/>, from https://csis-website-prod.s3.amazonaws.com/s3fs-public/publication/211007_Kennedy_Chinese_State_Capitalism.pdf?34C5XDb775Ws8W6TZ6oMGPIWhIY8Z.rf
- Hardill, I. (1986). The Shenzhen experiment. *Geography*, 71(2).
- He, A. (2020). Top-level Design for Supremacy: Economic Policy Making in China under President Xi. *Centre for International Governance Innovation*.
https://www.jstor.org/stable/pdf/resrep25329.7.pdf?refreqid=excelsior%3A831e0a7a9b644884e914fa38bbcb9cd8&ab_segments=&origin=&initiator=&acceptTC=1
- Heffer, A. S., & Schubert, G. (2023). Policy Experimentation under Pressure in Contemporary China. *The China Quarterly*, 1–22.
<https://doi.org/10.1017/S0305741022001801>

- Heilmann, S. (2008). Policy Experimentation in China's Economic Rise. *Studies in Comparative International Development*, 43(1), 1–26.
<https://doi.org/10.1007/s12116-007-9014-4>
- Mann, M. E. (1984). The autonomous power of the state: its origins, mechanisms and results. *Archives Europeennes De Sociologie*, 25(2), 185–213.
<https://doi.org/10.1017/s0003975600004239>
- Mertha, A. (2009). “Fragmented Authoritarianism 2.0”: Political Pluralization in the Chinese Policy Process. *The China Quarterly*, 200, 995–1012.
<https://doi.org/10.1017/s0305741009990592>
- Naughton, B. (1993). Deng Xiaoping: The Economist. *The China Quarterly*, 135, 491–514. <https://doi.org/10.1017/s0305741000013886>
- Peters, M. A. (2017). The Chinese Dream: *Xi Jinping thought on Socialism with Chinese characteristics for a new era*. *Educational Philosophy and Theory*, 49(14), 1299–1304.
<https://doi.org/10.1080/00131857.2017.1407578>
- Teets, J. C., & Hasmath, R. (2020). The evolution of policy experimentation in China. *Journal of Asian Public Policy*, 13(1), 49–59.
<https://doi.org/10.1080/17516234.2020.1711491>
- Tisdell, C. A. (2009). Economic Reform and Openness in China: China's Development Policies in the Last 30 Years. *Economic Analysis and Policy*, 39(2), 271–294.
[https://doi.org/10.1016/s0313-5926\(09\)50021-5](https://doi.org/10.1016/s0313-5926(09)50021-5)
- Tsang, S., & Cheung, O. S. (2021). Has Xi Jinping made China's political system more resilient and enduring? *Third World Quarterly*, 43(1), 225–243.
<https://doi.org/10.1080/01436597.2021.2000857>
- Wedeman, A. (2017). XI JINPING'S TIGER HUNT: : ANTI-CORRUPTION CAMPAIGN OR FACTIONAL PURGE? *Modern China Studies*, 24(2), 35–94.
- Ye, Z., & Wu, W. (2022). Attracting the remote emperor's attention: local policy entrepreneurship in China's policy experimentation under hierarchy. *Journal of Asian Public Policy*, 1–19. <https://doi.org/10.1080/17516234.2022.2083930>

Taler

- Deng, X. 1992. <https://olemiss.edu/courses/pol324/dengxp92.htm>
- Xi, J. (2017, 18. oktober). *Secure a Decisive Victory in Building a Moderately Prosperous Society in All Respects and Strive for the Great Success of Socialism with Chinese Characteristics for a New Era*. <http://english.mee.gov.cn/>.
http://english.mee.gov.cn/News_service/media_news/201711/PO20171106321601996894.pdf
- Xi, J. (2021, 1. juli). Full text of Xi Jinping's speech on the CCP's 100th anniversary. *Nikkei Asia*. <https://asia.nikkei.com/Politics/Full-text-of-Xi-Jinping-s-speech-on-the-CCP-s-100th-anniversary>

Hjemmesider

- China power team. (2021, 30, september). *How Well-off is China's Middle Class?* | *ChinaPower Project*. ChinaPower Project. <https://chinapower.csis.org/china-middle-class/>
- Episkopos, M. (2022, 18. juni). Putin Declares End of the 'Unipolar World.' *The National Interest*. <https://nationalinterest.org/feature/putin-declares-end-%E2%80%98unipolar-world%E2%80%99-203105>
- Keo, B. (2020). *Crossing the River by Feeling the Stones: Deng Xiaoping in the Making of Modern China*. Education About ASIA.
- Komiya, M., Ni, P., & UN-Habitat. (2019). *The Story of Shenzhen* https://www.metropolis.org/sites/default/files/resources/the_story_of_shenzhen_2nd_edition_sep_2019_0.pdf
- Li, E. (2020, 14. maj). Xi Jinping Is a 'Good Emperor.' <https://foreignpolicy.com/>.
<https://foreignpolicy.com/2020/05/14/xi-jinping-good-emperor-coronavirus/>
- Li, E. (2021, 2. juli). Eric Li on the CCP's Capacity for Renewal. *Foreign Policy*.
<https://foreignpolicy.com/2021/07/02/ccp-reinvention-anniversary-youth-popularity/>

- Staff, R. (2018, 19. januar). China to enshrine Xi's thought into state constitution amid national "fervor." *U.S.* <https://www.reuters.com/article/us-china-politics-idUSKBN1F812P>
- Xu, B. (2017, 17. februar). Media Censorship in China. *Council on Foreign Relations.* <https://www.cfr.org/backgrounders/media-censorship-china>
- Yuan, L. (2021, 8. juli). Why China's Young People Are Embracing Chairman Mao. *The New York Times.* <https://www.nytimes.com/2021/07/08/business/china-mao>